

BOLSJEVIK

SUF's MEDLEMSBLAD

nr. 7 1969

pris: kr. 0,50

SPECIAL NUMMER OM
SOMMERLEIREN

VÅG Å KJEMPE - VÅG Å VINNE!

BOL2JENK

06.10.2013 10:10:10

0001

7.10

INNHOLDSTORTEGNELSE.

02.10.2013

SUFs 3. SOMMERLEIR- ET STORT SPRANG FRAMOVER.....	s.	1
ERFARINGER FRA SITATSTUDIER.....	s.	3
OM SITATSTUDIENE I SUF.....	s.	3
AGITASJON OG PROPAGANDA.....	s.	5
REVISJONISMEN.....	s.	7
HOVEDOPPGAVENE I SKOLEARBEIDET.....	s.	11
SUFs STUDIEVIRKSOMHET.....	s.	12
AGITASJONSDAGEN.....	s.	15
DET REVOLUSJONÆRE PARTIET.....	s.	17
DEMOKRATISK SENTRALISME OG REVOLUSJONÆR DISIPLIN..	s.	20
FRONTARBEID.....	s.	22
VEGGAVISDEBATT.....	s.	23

SPECIAL NUMMER OM

SOMMERLEIR

13.10.2013 Å RÅN - 20.10.2013 Å RÅN

SUF'S 3. SOMMERLEIR - ET STORT SPRANG FRAMOVER .

Mao Tsetung lærer oss:

"Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringen er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver." (Om koalisjonsregjeringen).

De 3 sommerleirene vi har hatt i forbundet, der det har deltatt nye og gamle medlemmer fra alle deler av landet, har hatt stor betydning for å utvikle SUF politisk. Den første sommerleiren, i 1967, sjøl om den var udisiplinert og dårlig organisert og forberedt, var en av de første anledningene marxist-leninistene i SUF hadde til å gjøre kjent sine meninger for SUF-ere fra heile landet. Den andre sommerleiren, i fjor, var prega av avsløringa av revisjonistene i SF; gjennom grundige diskusjoner blei det enighet om at arbeiderklassen må ledes av et revolusjonært parti for at det skal være mulig å gjennomføre en sosialistisk revolusjon, og de krava vi må stille til et slikt parti blei trukket opp. Sommerleiren var en av de viktigste måtene denne diskusjonen og forståelsen blei spredt til heile forbundet på, noe som førte til at SUF som organisasjon gikk enhetlig og ideologisk og politisk styrka gjennom bruddet med SF.

SUF har med tida utvikla seg til en revolusjonær klassekamporganisasjon. Men forbundet lider framleis av feil som må avsløres, kritiseres og lukes vekk dersom vi skal kunne løse den viktige oppgaven med å utvikle SUF til et virkelig arbeiderklassens kommunistiske ungdomsforbund.

Om vi skal makte denne oppgaven avhenger av om vi er i stand til å la vårt arbeid rettleies på alle områder av den vitenskapelige sosialismen. Leirens hovedformål er derfor sammenfatta i parolen: "SIKT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!"

Studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, grundige diskusjoner av viktige politiske spørsmål, styrking av den demokratiske sentralismen, praktiseringa av masselinja osv. er alt sammen forutsetning for å kunne sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder.

Alt dette er deler av vårt daglige arbeid. Men sommerleiren har den spesielle funksjon at en stor og bærende del av SUFs kader er samla. Vi må derfor nytte denne samlinga til på beste måte å gjennomføre leirens målsetting.

Dette krevde at alle kamerater i alle henseende bidro med å gjennomføre de nødvendige oppgaver, slik de var summert opp i leirens reglement. Å bidra til effektive og gode studier, å gjennomføre de arbeidsoppgaver en var tildelt, å delta i diskusjonene, møtene osv., var det samme som å realisere sommerleirens formål.

Sommerleiren i år hadde altså som hovedformål å sette SUFs medlemmer i stand til å arbeide best mulig for å skape det kommunistiske partiet som kan lede arbeiderklassens revolusjonære kamp i Norge, og gjøre SUF til den norske arbeiderklassens revolusjonære ungdomsforbund.

På sommerleiren i år deltok over 400 kamerater fra ca. 50 forskjellige SUF-lag og -grupper fra heile landet. Dessuten deltok gjester fra KFml i Sverige, Clarté i Sverige, KFml i Danmark og marxist-leninistiske grupper i Finland og Frankrike. Heile denne kjempeleiren var organisert etter demokratisk sentralistiske prinsipper,

- 2 -

der allmannamøtet enstemmig valgte leirledelse og vedtok ordensregler for leiren. Der blei det bl. a. slått fast møteplikt for studie- og plenums møter for alle deltakerne. I det store og heile kan en si at deltakerne viste revolusjonær disiplin, utførte arbeidsoppgaver, vakt-hold og rydding godt og regelmessig, og tok hensyn både til kamerater i leiren og til befolkninga på stedet når det gjaldt ro og orden.

Leirdeltakerne var delt inn i 37 studiegrupper, som hver morgen i ca. 1 1/2 time hadde sitatstudier over dagens viktigste emner. Alle hadde stort utbytte av disse gruppediskusjonene, og ønska at diskusjoner i mindre grupper også hadde vært organisert i tilknytning til flere av plenumsdebattene. Ved sida av studiemøtene, var det gjennomsnittlig to innledninger med plenumsdiskusjoner pr. dag. Sammen- drag av det som kom fram i disse innledningene og diskusjonene er hoveddelen av dette nummeret av Bolsjevik. Dessuten blei det holdt mindre møter eller seminarer for spesielt interesserte kamerater over følgende emner: Forholdet til NGS, studentarbeidet til høsten, arbeid på yrkesskolene, arbeid på lærerskolene og blant lærerne. Referater fra disse møtene har vi ikke kunnet få plass til i Bolsjevik.

På sommerleiren blei over 400 medlemmer av SUF enige om dette:

1. Studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er framleis hovedoppgaven i forbundet. Dette innebar en grundigere forståelse av vedtaka fra siste landsmøte og fra landskonferansen i februar. Ved sida av den nye grunnsirkelen som skal gjennomføres i alle lag og grupper utover høsten, betyddé også sommerleiren at en mye større del av forbundets medlemmer enn noengang før fikk øving i å bruke sitatboka til studier i tilknytning til konkrete problemer.
2. Hovedoppgaven i det utadretta arbeidet vårt i denne perioden må være å spre marxistisk-leninistisk agitasjon og propaganda. Det vil si at alle lag og medlemmer må være med på å spre Klassekampen, og at arbeidet med å forbedre og spre Ungsosialisten må gis større vekt.
3. Medlemmer og lag og alle slags grupper av SUF-medlemmer på alle nivå i forbundet må ta et fast grep om arbeidet sitt ved å drive regelmessige studier, finne fram til hva som er deres hovedoppgave og hva som kommer i andre eller tredje rekke. Slik kan det politiske arbeidet vårt bli drevet etter plan og på grunnlag av en marxistisk-leninistisk analyse av den norske virkeligheten.

En viktig oppgave blir nå å føre resultatene av sommerleiren ut til alle medlemmer av forbundet. Det er det dette nummeret av Bolsjevik skal brukes til.

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS TENKNING!

FRAM FOR ARBEIDERKLASSENS KOMMUNISTISKE UNGDOMSFORBUND!

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

ERFARINGER FRA SITATSTUDIENE (PÅ GRUNNLAG AV STUDIERAPPORTENE).

Gjennomføringa av planmessige og riktige sitatstudier var en av de største politiske oppgavene som blei stilt deltakerne på sommerleiren. Denne prøven bli bestått, og studiene av Mao Tse tungs tenking danna ryggraden i det politiske arbeidet på leiren !

Rapportene som gruppene ga på slutten av leiren forteller at dette ikke skjedde uten vanskeligheter, - mange kamerater hadde ikke deltatt i systematiske sitatstudier tidligere, det skortet på erfarne studieledere. De feila som blei gjort i enkelte grupper de første dagene skyldes da også som regel det ujamne skoleringsnivået. Disse feila blei retta ved at hovedvekta blei lagt på enkle, men grunnleggende spørsmål, at de mest skolerte kameratene konsentrerte seg om å hjelpe de mindre erfarne, og at de mer avanserte diskusjonene kom i annen rekke.

Studiene på sommerleiren var målretta, den sentrale studieledelsen hadde valgt sitater med henblikk på ønnene som ellers kom opp seinere på dagen. På denne måten forberedte sitatstudiene kameratene. Det blei diskutert prinsipielle spørsmål som var vesentlige for de praktiske saker som skulle behandles seinere.

I en del av gruppe-rapportene nevnes det spesielle metoder som for disse gruppers vedkommende tjente til å forberede studiene. Vi skal kort nevne tre eksempler:

1. Forberedte spørsmål. At studielederen på forhånd har laget spørsmål som gir grunnlag for en grundigere forståelse av sitatet. At alle deltakerne når de forbereder seg noterer spørsmål om det er noe de ikke forstår.

2. Innledere. At kamerater innen gruppa som har spesielt god kjennskap til sitatet og det emnet det gjelder, forbereder en kort innledning. At dette gjerne går på rundgang blant kameratene.

3. Kritikk. At en etter hvert møte holdt en kort kritikk av møtet for dermed å få fram eventuelle feil slik at de ikke blei gjentatt.

Vi skal ikke gå nærmere inn på målsettinga og metoden for sitatstudiene på leiren, men henviser til "Om sitatstudiene i SUF", som også står i dette nummeret av Bolsjevik. Det var disse retningslinjene som blei fulgt.

Hovederaringa fra sitatstudiene på sommerleiren er at de ga ei rask og god politisk utvikling både av gruppene og de enkelte kameratene, at de er ei forutsetning for den øvrige kommunistiske gruppevirksomheten.

OM SITATSTUDIENE I SUF.

"Studer formann Maos skrifter, følg hans lære og handle i samsvær med hans rettleiing".

(Lin Piao)

1. Oppsummering av sitatstudiene.

Sitater fra formann Mao Tse tung blei studert i fylkesstyret i Oslo/Akershus SUF allerde i perioden 67/68, noesom brakte gode resultater. Sitater har på samme måte blitt studert i sentralstyret, inntil i vår, da man gikk i gang med SUFs grunnskoleringskurs. Også i sentralstyret førte sitatsudiene til gode resultater.

Omfattende sitatstudier blant mange kamerater i SUF komførst på sommerleiren -68. Disse studiene ga et godt grunnlag for omfattende og regelmessig bruk av sitatboka i heile forbundet. Men desverre oppnådde vi ikke dette resultatet. Sjøl om vi i tida etterpå har hatt tilløp til slike studier på ulike plan i SUF, har sitatstudiene vært spredte og lite systematiske. Ikke en gang i sentrale komiteer var det inntil nylig skikkelige studier i Mao Tse tungs tenking. Dette har imidlertid nå retta seg slik at f.eks. sentralt faglig utvalg, studieutvalget, skoleutvalget, sentrale kadermøter osv. fast studerer sitater/artikler fra formann Mao på alle møter.

Grunnene til at sitatstudiene utover i Forbundet ikke har vært tilfradsstillende er flere. Den viktigste er at kameratene ikke har fått

skikkelig grep på studiemetoden. Man har ikke studert med sikte på å løse problemer, og debatten har ofte vært uten siktemål. Dette har sammenheng med at man har plukket ut sitater mer eller mindre tilfeldig og brukt disse til plattform for å diskutere alt mellom himmel og jord. Debatten har derfor blitt utflytende, og man har ikke oppnådd de ventede resultatene.

2. Nødvendigheten av sitatstudier.

Den politiske situasjonen vi står i i dag er preget av stadig mer omfattende kamp, men derfor også av økende arbeidsbyrder. Dersom vi skal kunne greie å ta et fast grep om de voksende oppgavene, øke vår kampstyrke og styrke arbeiderklassens revolusjonære kamp, er det nødvendig å tilegne seg arbeiderklassens revolusjonære teori. Dersom vi ikke stadig skolerer oss i marxismen-leninismen, Mao Tse tungs tenking og gjør framgang i studiene, vil det praktiske arbeidet hope seg opp, vi vil ikke greie å løse viktige oppgaver - arbeidet vil kort sagt vokse oss over hodet. Uten å kombinere vårt arbeid og våre studier "på skapende vis", vil vi arbeide i blinde.

Videre er studiene nødvendige for vår politiske og ideologiske utvikling. Dersom vi ikke nøye passer på å forene vårt praktiske arbeid med marxismen-leninismen i vår tid, Mao Tse tungs tenking og lar denne ideologien være rettesnor for vårt arbeid, vil vi snart utvikle oss til "praktikere". Da er vegen ikke lang til "praktisisme", reformisme og borgerlig ideologi. Vi må derfor være samvittighetsfulle med å tilegne oss den proletære ideologien og anvende den som rettesnor for vårt arbeid. Dette skjer på flere måter:

Den obligatoriske deltakelse i SUFs grunnskolerings sirkel, sjølstudier av klassikerne, studier over viktige artikler av formann Mao, og sist, men ikke minst: Studier av sitatene fra Mao Tse tung. Dette siste er særskilt viktig i arbeidet med å tilegne seg Maos tenking, for som Lin Piao sier: "Erfaringene fra de brede massenes skapende studium og anvendelse av formann Maos verker i de siste få åra har vist at studiet av utvalgte sitater fra formann Mao med henblikk på spesifikke problemer er en god metode for tilegnelse av Mao Tse tungs tenking, en metode som fører til raske resultater. (Innleiing, sitatboka).

3. Metoder for studium av sitater fra Mao Tse tung.

Erfaringene viser at det er nødvendig å skille to former for sitatstudier fra hverandre:

a) Blant nye folk og kamerater som ennå ikke har kommet så langt i skoleringa bør en anvende følgende metode:

Man plukker ut en del sitater som kan bidra til å belyse viktige ideologiske, praktiske og politiske problemer en står overfor og som en ønsker å studere. Studielederen stiller noen få, utvalgte spørsmål i samband med sitatene og problemet, legger disse fram til diskusjon og sørger for å konsentrere debatten. Eksempel:

Forståelsen for nødvendigheten av et revolusjonært marxistisk-leninistisk parti, SF/NKPs funksjon i denne forbindelse osv. er et problem som alle nye og uskolerte folk har behov for å trengte inn i. Man bruker da f.eks. sitater fra avsnittet om det kommunistiske partiet i sitatboka: "Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen mot imperialismen og dens lakeier".

Er dette riktig? Stemmer det med vår situasjon? - Hva lærer de historiske erfaringene oss? Hva med f.eks. SF/NKP?

Hovedformålet med studier av denne typen er å hjelpe nye, uskolerte kamerater, sympatisører osv. til å gripe hovedpunktene i marxismen-leninismen, Mao Tse tungs tenking. Og gjennom dette å hjelpe disse kameratene til å kvitte seg med borgerlige ideer og fordommer, som de fortsatt er i besittelse av. Sitatstudiene er i denne forbindelse svært viktige, da de gir "raske resultater". De er derfor et viktig og nødvendig supplement til grunnskolerings sirkelen.

Videre skal sitatstudiene lære kameratene til å bruke sitatboka anvendt på konkrete problemer de står overfor i sitt arbeid, dvs. "kombinere arbeid

og studium".

b) Blant mer erfarne og skolerte kamerater har erfaringa vist at det er riktig å tillemppe en annen metode til studiet av sitater. Her er det meget viktig å følge Lin Piaos anvisning om å studere med "henblikk på spesifikke problemer...kombinere studium og anvendelse". Diskusjonen skal være målretta, og siktemålet må bl.a. være å løse oppgaver.

Man plukker ut sitater, dele^{av} en artikkel eller en hel artikkel av Mao som har nært samband med de problemene man skal ta opp til drøfting. Hovedhensikten blir da gjennom studiet av sitatene/artikkelen å trenge inn i og forstå det stoffet som legges fram. Man skal unngå å trekke inn for mange andre ting, holde seg til stoffet og konsentrere debatten. Man blir på en måte "ideologiske dykkere" som har til oppgave å trengje ned i stoffet.

For å kunne oppnå dette, er det f.eks. ingen forutsetning at alle "skal si noe".

Denne metoden har vist seg å være svært fruktbar bl.a. i studier i sentralstyret, i sentrale utvalg, styremøter o.l. Om man på slike møter tar opp arbeidet framover, f.eks. i studieutvalget, så logges dagsorden opp slik:

Først på dagsordenen settes studier, men trenger inn i sitatene og anvender det en har lært under arbeidet med den videre dagsordenen.

SÅ ER DET TIL SLUTT Å HÅPE AT SENTRALSTYRETS VEDTAK OM STUDIER AV 13/6 GJENNOMFØRES PÅ ALLE PLAN I FORBUNDET.

TA ET FAST GREP PÅ SITATSTUDIENE !

SETT MAO TSE TUNGS TENKING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER !

A G I T A S J O N O G P R O P A G A N D A .

Første dags formiddag var det møte om agitasjonens og propagandaens plass i SUFs arbeid. Innleder var Svein Mr. .

Her følger et kort referat av innledninga:

Spørsmålet om agitasjon og propaganda har tidligere ikke vært behandla på noen systematisk måte i SUF. Vi har ikke hatt noen skikkelig forståelse av forskjellen mellom agitasjon og propaganda, og heller ikke av hvilken funksjon agitasjon/propaganda skal og må ha.

1. Følgende sitat av Lenin fra "Hva må gjøres ?" viser hvor viktig det er å holde agitasjon og propaganda fra hverandre:

"...den propagandist, når han f.eks. tar nettopp dette spørsmålet om arbeidsløsheten, må forklare krisens kapitalistiske natur, påvise årsakene til at de er uunngåelige i det moderne samfunn, skissere nødvendigheten av å omdanne det til et sosialistisk samfunn osv.

Kort sagt, han bør gi "mange ideer", så mange at alle disse ideer, i deres fulle helhet bare kan tilegnes straks av (forholdvis) få personer. Agitatoren derimot vil, når han taler om det samme spørsmål ta et eksempel som er mest kjent for alle hans tilhørere og mest innlysende - la oss si en arbeidsløs familie som er død av sult, den voksende noden o.l. - og gjøre alt for å utnytte dette faktum, som er kjent av alle og enhver, til å gi "massene" en idé: Ideen om den meningsløse motsetning mellom den økende rikdom og den økende fattigdom, han søker å vekke misnøye og harme blant massene mot denne skrikende urettferdighet, men har overlater den fulle forklaring av denne motsetning til propagandisten. Propagandisten virker derfor hovedsakelig ved hjelp av det trykte, agitatorens ved hjelp av det levende ord. Av propagandisten kreves ikke de samme egenskaper som av agitatorens. Kautsky og Lafargue kaller vi således propagandister, Bebel og Guesde agitatorer."

2. Hvilken funksjon har så agitasjonen og propagandaen i vårt arbeid ? Formann Mao sier: "For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære og den kontrarevolusjonære klassen". Systematisk og målretta agitasjon og propaganda er altså heilt nødvendig for å styrte borgerskapet. Vi må legge

opp en heilt klar politisk linje på dette feltet, som både tar hensyn til agitasjonen og til propagandaen, og som setter arbeidet på dette feltet i rett sammenheng med vårt øvrige arbeid.

3. I Norge idag er SUF hoveddelen av arbeiderklassens revolusjonære frontlinje. Det faller på oss å drive propaganda for opprettelsen av et marxistisk-leninistisk parti. Vi må propagandere for Mao Tse tungs tenking for å samle omkring oss de mest framskredne elementene, gi dem forståelse for det revolusjonære arbeidets betydning og etterhvert trekke dem med i marxist-leninistenes rekke. Vi må ta opp kampen mot revisjonismen og reformismen i arbeiderbevegelsen og kjøre fram den riktige marxist-leninistiske linje. Dette er den viktigste oppgaven på feltet agitasjon og propaganda.

Videre må vi drive sjølstendig SUF-agitasjon på de sakene frontene tar opp for å utvikle motsetningene og drive fronten opp på et høyere nivå. Vi må agitere for nødvendigheten av å opprette fronter for de opprettes. Agitasjon for riktige politiske paroler vil styrke massenes tillit til oss og sette oss i stand til å gro røtter i massene. Det er ikke riktig å overlate all agitasjon til frontene (eller opprette fronter for å drive agitasjon) mens SUF sjøl bare driver propaganda.

4. Vi må skille mellom ekstern og intern propaganda og mellom ekstern og intern agitasjon.

Internt er det hovedsakelig snakk om propaganda. Studiene kan betraktes som intern propaganda, og er sjølsagt det viktigste. Videre har vi Bolsjevik, det viktigste forum for kontinuerlig politisk debatt i forbundet, som også bringer sentrale vedtak og direktiver, og utdypende artikler, kritikk av feil osv. Alt dette må tas opp i laga, diskuteres, g enomgås, studeres. Medlemsmøtene er intern propaganda, viktig for demokratiet i forbundet, og må grundig planlegges og forberedes.

Den eksterne propagandaen må ha som hovedoppgave å spre forbundets politiske linje, særlig gjennom Ungsosialisten. Den politiske kontrollen med Ungsosialisten må effektiviseres, slik at den virkelig sprer forbundets linje, og ikke redaksjonens private linje. Ungsosialisten må legges under sentraltstyret, må tas opp i laga og kritikken systematiseres og sendes inn. Spredning av klassikerne gjennom aviser og brosjyrer er også ekstern propaganda.

KLASSEKAMPEN, som er den marxist-leninistiske bevegelsens samlede organ, er både en propagandist og en agitator og en organisator av det kommende partiet. Spredningen av avisen er ei viktig oppgave for alle marxist-leninister.

Ekstern agitasjon: bringe ut våre synspunkter på de forskjellige sakene, ved hjelp av agitatoriske blader, løpesedler, moter, muntlig osv. Eksempel: Universitetet, agitasjon mot Østosen-komiteen.

5. All agitasjon og propaganda må grunnes på grundige analyser og skikkelig forarbeid. Agitasjon og propaganda er den eksterne hovedoppgave i SUFs arbeid. Det innebærer studier av emnet, skikkelig opplegg med spredning og salg, og et sentralt utvalg til å lede virksomheten på dette feltet.

I debatten framholdt Ø. at løpesedler ville bli den viktigste forma for agitasjon, spredning av 1) Klassekampen 2) Ungsosialisten den viktigste forma for propaganda.

Enhver type agitasjon begynner med å finne ut hvor hovedstatet skal skal settes inn. I det faglige arbeidet har en funnet de riktige sakene.

Alle lagmedlemmer skal ha Bolsjevik. Flere enn dette skal ha Ungsosialisten og Klassekampen. Laga må først og framst passe på studiene og salget.

Videre fra debatten:

En kamerat hevda at vi ofte har en tendens til i vår utadvendte virksomhet å ta utgangspunkt i teoretiske synspunkter, som svært få er interesserte i og fatter, og som skremmer bort svært mange. Han mente at arbeidet må begynne med agitasjon på hovedproblemene på de ulike stedene og kamp-avenyene, for å skape kontakt med folk.

Til dette blei det reist innvendinger fra flere kamerater. En pekte på faren for å henfalle til rein brodpolitikk dersom en ikke holder fram de langsiktige perspektivene, holder fram marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning og sprer dem til de mest avanserte grupper av massene. Her blei det føyd til at propagandaen er et ledd i organiseringa av klassens mest framskredne elementer. Og den første fasen i dette arbeidet går på å skape ei fast kjerne gjennom systematisk agitasjon og propaganda. Dersom man starter med agitasjonen, vil man otterlate seg sympati hos de breie lag av folket. Dersom man starter med propaganda, vil man etterlate seg en kador. Fra Clartes sommerleir kunne no kamerat fortelle at de der har slått fast at propagandaen må være hovedoppgavon i den nåværende situasjonen. Det kraf-tige oppsvinget i den revolusjonære bevegelsen må stilles under ledelse av marx-ist-leninister, og gis riktig retning, og dette krever grundig utvikling av de mest framskredne deler av massene.

Dotte blei belyst med problemet med danninga av en revolusjonær fagopposisjon. Vi har for få kadre, dvs. vi har ikke noe revolusjonært parti, og derfor kan vi ikke dannen noen fagopposisjon nå. All historisk erfaring viser oss at en fag-opposisjon uten et revolusjonært parti til å lede den, går dukken. Bare gjennom utdanning av nye kadre ved systematisk propaganda kan vi legge grunnlaget for arbeiderklassens kommunistiske parti og dermed også en revolusjonær fagopposisjon.

Det andre hovedspørsmålet i detbatten blei forholdet mellom SUF og frontene i spørsmålet om agitasjon/propaganda. En kamerat pekte på at vi må være forsiktige med å kjøre ut frontens linje, men i SUF's navn, på saker som frontene tar opp fordi progressive folk i fronten kunne få følelsen av at vi svikta fronten. Dessuten ville vi da få mindre ressurser til å jobbe i fronten, slik at andre folk tar initiativet der. Av dette trakk han slutninga at SUF må konsentrere seg om propagandaen, mens agitasjonen på frontsaker overlates frontene.

Dotte ga støtet til ei rekke kommentarer. Det blei pekt på de to hovedretnings-linjene for kommunisters forhold til fronter. For det første må vi legge vekt på å holde frontens rammer og enheten. Men for det andre må vi også bevare partiets sjølstendighet i fronten og agitere/propagandere i fronten for å bringe den framover. Og dette er det bare marxist-leninister som kan.

En annen kamerat slo fast at SUF må både agitere og propagandere p- spørsmål som frontene tar opp. Dotte er ei forutsetning for å bygge fronter. Uten et sterkt SUF, med gode kadre og djupe røtter i massene, kan det ikke bli noen sterke fronter. Men ingen gode kadre uten grundig propaganda, ingen djupe røtter i massene uten sjølstendig SUF-agitasjon.

REVISJONISMEN

Om ettermiddagen første dag var det foredrag om revisjonismen av Nils Holmberg fra Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna (KFML) i Sverige. Han tok utgangspunkt i spørsmålet: Hva mener vi med revisjonisme?"

Den klassiske revisjonismen er en borgerlig strømning innenfor arbeiderbevegelsen som prøver å rette, revidere marxismen. På filosofiens område erstatter revisjonismen den dialektiske materialismen med metafysisk idealisme. I økonomien setter den borgerlig sosialøkonomi i stedet for den marxistiske politiske økonomien. I politikken erstatter den marxismens teori om arbeiderklassens revolusjon med teorien om at arbeiderklassenspolitiske representanter skal erobre statsmakta innenfra, gjennom parlamentet. Den forkaster revolusjonen og den marx-istiske teorien om staten, og sier f. eks. at Staten har en tendens til å tjene overklassen, men det kan rette seg uten revolusjon, Slike ideer spres av borgw erlige elementer i arbeiderklassen, som støttes aktivt av borgerskapet. Disse ideene tjener nemlig til å avverge faren for revolusjon.

Den klassiske revisjonismen begynte å gjøre seg sterkt gjeldende innafor euro-peisk arbeiderbevegelse på slutten av 1800-tallet, f.eks. ved Bernsteins teori om kapitalismens "fredelige overvoksing i sosialismen"

Revisjonismen møtte sjølsagt motstand innafor arbeiderbevegelsen. Lenin holdt fast på marxismens revolusjonære prinsipper og utvikla marxismen videre under imperialismens og den proletariske revolusjonens epoke.

Lenin påviste at fordi revisjonismen har sitt sosiale grunnlag i småborgerskapet, er revisjonismen en uunngåelig strømning som kommer igjen gang på gang under kapitalismen.

"

Lenin anviste metoden for løsninga av motsigelsen mellom arbeiderklassen og landsbygda småborgerskap under sosialismen: Bondene må organisere seg i produksjonskooperativer som får en mer og mer fullstendig sosialistisk karakter, dvs. som skrittvis utvikler seg mot samfunnsmessig eiendom. Dette fører til en innskrenkning av varesirkulasjonens virkeområde og til en utviding av produktbyttets virkeområde. Dette pekte Stalin meget bestemt på i "Sosialismens økonomiske problem i USSR".

De nåværende sovjetloderne har, stikk i strid med Stalins anvisninger, gått motsatt veg. I 1958 ble jordbruksmaskinene overført til kooperativenes eie. I takt med utviklinga av produksjonsforholda på landsbygda har disse sovjetloderne også utvida småborgerskapets innflytelse på varedistribusjonens område.

Med det nye økonomiske systemet fra 1965 (bonus-systemet) har sovjetloderne på en fullstendig måte gjort profitt til drivkrafta i den industrielle produksjonen. Bonus deles ut etter foretakets profittkvote og proporsjonalt med lønna. Såleis er det foretaksledere og byråkrat-teknikere som håver inn bonusen (fordi deres lønn på forhånd i mange tilfeller er mange ganger større enn arbeidernes). For å øke profittkvoten (og såleis bonusen) kan foretakslederne ta i bruk alle slags kapitalistiske virkemidler: spærking av arbeidskraft, rasjonalisering og økt utbygning, spekulasjon på markedene etc.

Såleis er profitt gjort til kriteriet på produksjonens effektivitet, akkurat som i kapitalistiske land. I 1969 var 80 % av næringslivet underlagt profittsystemets virkningssfare.

Gjennom sitater fra russiske økonomiske tidsskrifter påviste Nils Holmberg at dette nye økonomiske systemet har ført til økt arbeidsløshet i Sovjetunionen. Etter valutaendringa for noen år sia har prisene på forbruksvarer steget kraftig. Som en følge av alt dette har arbeiderklassens levestandard stadig blitt pressa ned de siste åra, mens noen få nye utsugere stadig beriker seg.

Sovjetunionens utenrikspolitikk var under Lenins og Stalins ledelse i alle viktige spørsmål i samsvar med den proletariske internasjonalismen. Lenins og Stalins fredelige sameksistens i motsetning til imperialismen, og med støtte til verdens revolusjonære bevegelser.

Revisjonistene svoper seg, i ord i Lenins fredelige sameksistens, men gjennomfører i virkeligheten en politikk som går ut på samarbeid med imperialister og reaksjonære, og undertrykking av revolusjonære bevegelser.

Kamerat Holmberg førte fram ei rekke eksempler: Vietnam, Kongo, India, Indonesia (samarbeid med USA-imperialismen på ei rekke av disse områdene), samarbeid med Vest-Tyskland osv.

I virkeligheten er den allmenne retningslinja for sovjetrevisjonistenes utenrikspolitikk samarbeid med USA-imperialismen, undertrykking og kamp mot Folkets Kina og heile verdens revolusjonære folk.

Hva er grunnen til at SUKP, et tidligere kommunistisk parti, i marxist-leninistisk koppe fører en politikk som på alle områder er stikk imot marxismen?

Lenin pekte på at borgerlig ideologi og tenkemåte ville komme til å holde seg ytterst levende i mange år etter revolusjonen, og var en faresom måte bekjempes med årvåkenhet.

Stalin holdt borgerlige folk i sjakk, men metodene var ikke alltid gode nok. I stedet for å reise massene mot de borgerlige byråkraternes brukte han andre deler av byråkrati, politi, rettsvesen o.l.

De borgerlige byråkraternes ble bare sterkere og 3 år etter Stalins død, i 1956 tok de over statemakta, begynte arbeidet med å undergrave den sosialistiske økonomiske basisen og oppretta borgerskapets diktatur på overbygningens område.

-9-

Disse Krustsjov-revisjonistene brukte den 20. partikongressen i 1956 til å ta avstand fra Stalins grunnleggende riktige linje, under dekke av kampen mot persondyrkinga. Samtidig fjerna Krustsjov fra partiet folk som gjorde motstand mot hans revisjonisme, og tok opp i partiet en hel mengde småborgerlige karrierister. Som følge av dette dekket teknikere og byråkrater noen år etter 97% av alle sekretærposter på ulike nivå i partiet.

I 1961, på 22. partikongress, erstatta revisjonistene proletariatets diktatur med "heile folkets stat", og proletariatets parti med "heile folkets parti". Dette er i virkeligheten ingenting anna enn en fullstendig og avslørende overgang til borgerlig politikk. Deres prat om "heile folkets stat" har akkurat samme målsetting som våre borgerlige politikeres linje om at "alle har vi en andel i staten". Målsettinga er i virkeligheten å føre proletariatet bak lyset, for å hindre at proletariatet gjør noe forsøk på å erobre statsmakta.

Sovjetunionens stat er i virkeligheten et herskende byråkrati-borgerskaps stat. Sovjetrevisjonistene har gjenopprettet kapitalismen i en ny form, der det ikke fins vanlige kapitalister som eier bedrifter, men der det nye byråkrat-borgerskapet er den herskende klassen gjennom fullstendig å kontrollere staten.

Sovjet er i dag den ledende revisjonistiske staten, med Øst-Europa (minus Albania som revisjonistiske vasallstater.

I slutten av 50-åra prøvde sovjetrevisjonistene også å underlegge seg Kina og Albania som vasallstater, f.eks. gjennom sånne tiltak som forslaget om oppretting av felles kystforsvarssystem ved Kina (under revisjonistkontroll, og forsøket på å få opplært Kinas folkekommuner. Dette blei ikke særlig vellykka."

Kamerat Holmberg påviste med tall at sovjetrevisjonistene driver grov imperialistisk utsugning av de Øst-Europeiske landene. Hvorfor bryter så ikke Øst-Europas vasallrevisjonister med Sovjetunionen? Fordi de er militært avhengige av Sovjet mot sitt eget folk.

Hvordan er så framtidsutsiktene for den proletariske revolusjonen i Sovjetunionen og Øst-Europa? Framtidsutsiktene er ikke dårlige. Både i Sovjetunionen og i alle de revisjonistiske statene i Øst-Europa har det grodd fram revolusjonære grupper og organisasjoner som arbeider illegalt. I Polen eksisterer det til og med et marxistisk-leninistisk parti. Dette er uttrykk for ei stadig skjerping av klasse motsetningene og et varsel om at klassekampen står foran nye stormer.

Det er vår plikt å isolere revisjonistene fra folket og arbeiderklassen og nedkjempe dem i vårt eget land.

En anna ting som gjør oss optimistiske er utviklinga til Folkets Kina. Mao Tsetungs tenkning viser oss metoden for nedkjemping av revisjonismen under proletariatets diktatur: Reise massene mot revisjonistene for å kle av dem, avsløre dem og nedkjempe dem på ytterste vis.

Fra debatten og spørsmålsrunden tar vi opp de viktigste spørsmåla:

Fra Ø, is innlegg:

Hvorfor ser det ut som om sovjetrevisjonismen vender tilbake til leninismen, avviser Krustsjovs mest vulgære angrep på Stalin, etc?

Revisjonismen er over sitt høydepunkt, er inne i ei krise. Direkte uttrykk for denne krisa er f. eks. Tsjekko-intervensjonen. Revisjonismen bruker "leninismen" som overbygning over ei skjerping av fascismen som statsform. Revisjonismen er nødt til

-10-

å vende tilbake til gamle paroler om "beskytting av sosialistiske broderstater" for å dekke sin imperialistiske karaktér.

Undertrykkerne trenger alltid to stilliger: bøddelen og presten. Den internasjonale revisjonismen er borgerskapets prest som beroliger de undertrykte med fint pråk. Revisjonismen er etter den 2. verdenskrigen verdensproletariatets taktiske hovedfiende.

JNKPs funksjon: Reidar Larsen-klikken er agenter for sosial-imperialismen innad for arbeiderbevegelsen. Derfor er etterhvert prinsipielt samarbeid med RTL-klikken innad for en forent front f. eks., umulig.

De små revisjonistpartiene i vesten spiller en ganske viktig rolle - som svamper som suger opp et progressivt oppsving på vei mot venstre.

T.E. H: 1: Hvorfor kan ikke sovjetproletariatet greie seg med en kulturrevolusjon for å gjenopprette proletariatets diktatur?

Svar fra kamerat Holmberg: Mao Tsetung viser at den proletariske kulturrevolusjonen bare kan gjennomføres under proletariatets diktaturs betingelser, med statens maktorganer (hvorav hæren er det viktigste) i hendene på arbeiderklassen. Kulturrevolusjonens forutsetning er altså arbeiderklassens politiske makt.

DET SOSIALISTISKE SYSTEM VIL EN GANG TRE I STEDET FOR DET KAPITALISTISKE SYSTEM. DETTE ER EN OBJEKTIV LOV, UAVHENGIG AV MENNESKETS VILJE. HVOR STERKT DE REAKSJONÆRE ENN PRØVER Å STANSE HISTORIENS HJUL, VIL REVOLUSJONEN FØR ELLER SEINERE KOMME OG UUNNGÅLIG SEIRE.

Mao Tsetung

REVISJONISME, ELLER HØYREOPPOTUNISME, ER EN BORGERLIG RETNING INNEN TENKNINGEN SOM TILMED ER FARLIGERE ENN DOGMATISME. REVISJONISTENE, HØYREOPPOTUNISTENE, TJENER MARXISMEN MED LEPPENE. OGSÅ DE ANGRIPER "DOGMATISMEN". MEN DET DE I VIRKELIGHETEN ANGRIPER ER MARXISMENS HOVEDINNHOOLD. DE BEKJEMPER ELLER FORVRENGER MATERIALISMEN OG DIALEKTIKKEN, DE BEKJEMPER ELLER PRØVER Å SVEKKE FOLKETS DEMOKRATISKE DIKTATUR OG DET KOMMUNISTISKE PARTIS LEDENDE ROLLE, OG DE BEKJEMPER ELLER PRØVER Å SVEKKE DEN SOSIALISTISKE OMDANNELSEN OG DEN SOSIALISTISKE OPPBYGGINGEN. ETTER AT DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJON I ALT VESENTLIG HAR SEIRET I LANDET VÅRT, FINNS DET FRAMLEIS EN REKKE FOLK SOM FORGJEVES HÅPER PÅ Å KUNNE GJENOPPRETTE DET KAPITALISTISKE SYSTEM, OG SOM BEKJEMPER ARBEIDERKLASSEN PÅ ALLE FRONTER, OGSÅ DEN IDEOLOGISKE FRONT. OG REVISJONISMEN ER DERES BESTE MEDHJELPERE I DENNE KAMPEN.

Mao Tsetung

-11-

HOVEDOPPGAVENE I SKOLEARBEIDET

Referat av Helge Ø. a innledning tirsdag formiddag:

1. Oppsvinget i elevbevegelsen er et resultat av to ting: For det første er den et resultat av krisa i kapitalismen. Med sikte på å øke utbyttinga og undertrykkinga av arbeiderfolk, har kapitalen gjennom sin stat gjennomført effektivisering, rasjonalisering og en ideologisk offensiv i skolen. Elevene er blitt hardere pressa, og motstand mer resolutt undertrykt. For det andre har marxist-leninistenes agitasjon og propaganda lagt det subjektive grunnlaget for elevbevegelsens frammarsj.

2. Elevbevegelsen er klassekamp både innad (kamp mot karrierister og folk som vil utnytte bevegelsen for gruppeinteresser) og utad (kamp mot monopolkapitalens skolesystem og dets lokale tyranner): Arbeiderungdommen utgjør kjerna i bevegelsen men de vil gruppere om seg det overveldende flertall av elevene, som utdanner seg for å tre inn i lønnsarbeidernes rekker og som undertrykkes av det borgerlige skolesystemet. Devil også få med seg lærerne flest, som står i en ytters vanskelig stilling pga. kapitalens krav til skolen, bla. rasjonalisering i forbindelse med 5-dagers uka.

På den andre sida står monopolkapitalen, dens stat og skolebyråkrati og elevbyråkratiet. Dette er hovedmotsigelsen i skolen.

Elevbevegelsens strategiske mål er dermed gitt som den proletariske revolusjon. Elevbevegelsen må smeltes sammen med og samordnes med hele folkets kamp mot monopolkapitalen under det proletariske partiets ledelse.

3. Elevbevegelsens taktiske hovedoppgave er kampen mot reglementet. Dette fordi de halvfascistiske reglementene og bruken av dem er den største truselen mot elevenes borgerlig-demokratiske retter og utviklinga av interosskampen.

Tidligere har nok det samlende punktet i kampen vært kampen mot reglementet, men vi stilte ikke bevisst noen hovedoppgave, og dette satte utviklinga av bevegelsen tilbake.

4. Feil som har blitt gjort:

- a) Aksjonisme. "får vi igang en aksjon, så løsner det." F.øks. oppstartinga av veggvisdebatter, uten agitasjon på forhånd for hvorfor slike debatter må startes. Etter en slik forhasta aksjon som mislykkes, brer mismotet seg.
- b) Å stikke SUF's eget standpunkt under en stol. Dette har blitt gjort dels av rein liberalisme, dels pga. en feilaktig teori om forholdet mellom SUF og fronten. F.øks. bløi bladet "Til kamp" gitt ut under falsk navn. Sjøl når man har kjørt sakene i SUF's navn, har det ikke blitt gjort ut fra Mao Tse Tungs tenkning.
- c) Liberalisme når det gjelder å kjøre ut forbundets meninger innad i fronten. En har søkt å bevare en innbilt enhet uten kamp.

5. Formene for SUF's agitasjon og propaganda i skolearbeidet:

Hovedoppgava for elevbevegelsen må gjennomsyre agitasjonen og propagandaen.

- a) Klassekampen må spres på hver eneste skole hvor vi har folk til det.
- b) Ungsosialisten må også selges (Tron Ø. nevnte i debatten at en omlegging av Ungsosialisten i retning av mye skoleagitasjon var mulig, og det vil influere på prioriteringa her.)
- c) Skoleavis for SUF, i en del for Oslo, en del for resten av landet, eller flere deler.
- d) Agitasjon på skolen med løpesedler og stensiler. Det er en viktig del av forbundets agitasjon på skolene. Løpesedlene behøver ikke bare gå på aksjons-paroler, men også på agitatoriske og propagandistiske paroler, og en proletær linje må komme klart fram i løpesedlene.
- e) Den muntlige agitasjon og propaganda - i klassen, i friminutter, og møter.
- f) Eksterne studiesirkler.
- g) Sentralt skoleutvalg + agitasjons- og propagandautvalg må utvikle praksisen med landsomfattede brosjyrer og løpesedler som streker opp hovedoppgavene. Ei slik må komme tidlig på høsten.

Agitasjon og propaganda er den eksterne hovedoppgava i skolearbeidet i SUF.

Tidligere har vi nærmest sett organiseringa av interessekamporganisasjoner som den altopp-
slukende hovedoppgava. Dette har satt arbeidet vårt tilbake.

6. Fraksjoner. Hvorfor trenger vi fraksjoner? Mao sier: "Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier." Mao peker her på at foruten folkemassenes front, er den kommunistiske organisasjonen som massenes organiserte fortropp en absolutt nødvendighet for å løse oppgavene.

"Uten et sterkt SUF, ingen sterk front."

Dette innebærer å styrke forbundet på hver skole, skolere i Mao Tsetungs tenking og rekruttere ny kader. SUFerne på hver skole må organisere seg i en fraksjon som følger den demokratiske sentralismen og innordnes i hele org-, som driver studier (særlig sitat-studier), utgjør et ekte ledende senter i elevbevegelsen osv.
Hovedoppgava for fraksjonen er studier.

7. Separatisme i elevbevegelsen må bekjempes særlig i tida framover. Både en politikk som setter utdanningsgruppene opp mot hverandre, og en politikk som setter arbeidere og elever opp mot hverandre må bekjempes.

8. Det innskjerpes plikten til å rapportere regelmessig til sentralstyret om skolearbeidet.

Fra debatten (referat ufullstendig): En debattant framheva at arbeidet på en skole der skolearbeidet har ligget nede, eller hvor det er en eller to-tre SUFere, må gå ut på å danne en fraksjon som et første vilkår som et første vilkår for å komme videre, ved agitasjon og propaganda, massearbeide og organisering. Dvs. knytte til seg de mest framskredne elementer først, og med grunnlag i dem heve nivået hos de mellomliggende.

SUFS STUDIEVIRKSOMHET

Sverre Ki, SUFs studiesekretær, innleda om dette:

På SUFs 5. landsmøte blei studiene knesatt som Forbundets hovedoppgave og dette blei siden stadfesta på SUFs landskonferanse i februar i år. De erfaringer vi har gjort i tida som har gått siden da, viser at dette var ei riktig linje. Formann Mao lærer oss:

Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske forstringen er nøkkelledet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver.

Vårt eget arbeide med grunnstudiene har vist oss riktigheten av dette.

Vi kan skille mellom to former for studier: på den ene sida den ideologiske fostringa, skolering i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning - på den andre sida undersøkelser og studier av de konkrete forhold. Disse to formene utgjør ei motsigelse hvor de to sidene gjen-
sidig forutsetter hverandre. Ettersom det er umulig å foreta konkrete samfunnsmessige undersøkelser på en riktig måte uten å beherske marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, har den første forma for oss vært og er hovedsida i motsigelsen. Den ideologiske fostringa er slik for oss den viktigste sida av studiene i dag. Betydningen av studiene viser seg på ei rekke måter. De har vært og er ei vaksine, en garanti mot revisjonisme og andre feilaktige linjer innafor Forbundet. De har ført til tillempinga av en bedre arbeidsstil i Forbundet og til ei merkbar bedring av disiplinen. Studiene har hatt grunnleggende betydning for fostringa av kader innafor SUF. Vi ser det slik at studiene er i nødvendig forutsetning i arbeidet for å omdanne SUF til et kommunistisk ungdomsforbund.

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I FORSETET PÅ ALLE OMRÅDER

Bare grundige studier setter oss i stand til å løse denne oppgaven som stilles som hovedparole for SUFs 3. sommerleir.

Marx', Engels', Lenins og Stalins teori gjelder som riktig for hele verden. Men denne teorien må ikke betraktes som et dogme, men som en rettleiing til handling. Man må ikke la studiet av marxismen-leninismen gå ut på utenatføring av noen ord og uttrykk. Den må studeres som vitenskapen om revolusjonen. En må forstå ikke bare de slutninger i form av allmenne lovmessigheter som Marx', Engels, Lenin og Stalin har trukket som resultat av sitt allsidige studium av det virkelige liv og de revolusjonære erfaringer, men også lære selve deres standpunkt og metode for å analysere og løse spørsmålet.

Til Marx', Engels', Lenins og Stalins teori føyer vi idag Mao Tsetungs tenkning. Det ovenstående sitatet sammenfatter erfaringer som er grodd fram av klassekampens mold; marxismen-leninismen er arbeiderklassens revolusjonære ideologi - et nødvendig våpen i klassekampen. Marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning har vokst fram i kamp mot feilaktige ideer. Marx og Engels utvikla sine teorier i motsetning til den klassiske filosofi og nasjonaløkonomi og mot småborgerlige sosialistiske retninger. Lenin videreutvikla deres lære i kamp mot den 2. internasjonals profeter, som hadde forrådt marxismens revolusjonære kjerne og forsøkt å erstatte den med en borgerlig, reformistisk ideologi. Stalin overtok og videreutvikla marxismen-leninismen gjennom ideologiske og politiske kamper innafor Bolsjevikpartiet. På samme måte har formann Mao idag overtatt og videreutvikla marxismen-leninismen over hele linja. Marxismen-leninismen er ei verdensanskuelse, ei historieoppfatning, en økonomisk og politisk teori. Mao Tsetung har overtatt og videreutvikla alle bestanddeler i denne teori. Studier og tilegning av Mao Tsetungs tenkning er ei forutsetning for framgangsrikt arbeid på alle områder.

Nødvendigheten av studier viser seg videre i sammenhengen mellom forsømming av den ideologiske fostringa og revisjonismens framvekst. Utglidinga innen NKP var ingen tilfeldighet. Partiet hadde i mellomkrigstida tilstrømming av en del bra proletære elementer. Men fordi den ideologiske fostringa innen partiet blei forsømt, kunne feilaktige ideer oppstå og utvikle seg uhirdra. Dette avla revisjonisme innafor partiet.

Alle samfunnsgrupper driver ideologisk fostring. Slik sprer borgerskapet sin ideologi for med alle midler å forsøke å tåkelegge motsigelsene i samfunnet. Revisjonistene gjør det samme ved å drive skolering i feilaktige og skadelige ideer. Klare eksempler på dette er furubotnikenes studiemateriale.

Hvis vi sammenfatter dette, viser det at vi må ta uhyre nøye på arbeidet med den ideologiske fostringa i forbundet.

STUDIESITUASJONEN I FORBUNDET

Situasjonen i høyere organer kan allment karakteriseres som bra. Slik har både sentralstyret og fylkestyret i Oslo/Akershus studert sitater og gjennomgått grunnsirkelen. Hva laga og lagsstyrerne angår ligger det ennå dårlig an med sitatstudiene. Bare noen steder har det vært drivi systematiske sitatstudier på styreplan. Grunnsirkelen er bra gjennomført i Oslo/Akershus - nærmere 500 kamerater har eller er i ferd med å gjennomføre den. Dette har bidratt til å konsolidere seksjonen og bringe den et skritt framover. Når det gjelder landet forøvrig, har gjennomføringa vært svært skiftende.

Dette har avspeilt seg i feilaktige ideer på enkelte områder og også i organisatorisk stagnasjon enkelte steder.

I studiene har det vært gjort en rekke feil. Her skal vi framheve to. En del steder har det stikk i strid med parola om enhetlige studier vært studert etter egne opplegg, dette til og med etter at det nye opplegget fra sentralstyrets side forelå. Allment har disse opplegga vært kjennetegna ved at de bare i liten grad har tatt hensyn til formann Maos videreutvikling av marxismen-leninismen og av tilfeldige emnevalg. De har slik ikke vært egna til å gi medlemmene ei uttømmende grunninnføring i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Videre har det en del steder vært gjort feil i praktisistisk retning, dvs. at en har begynt med å studere de konkrete forholda på ulike områder og gjort dette før en har gjennomført grunnstudier.

Allment har arbeidet med grunnsirkelen hittil i år gitt grunnlaget for ei god utvikling av den ideologiske fostringa. Dersom vi tar et fast grep om dette arbeidet, vil vi ha alle muligheter til å utrydde de dårlige sidene ved studiene sånn som de har vært til nå.

Det foregående sitatet lærer oss at studiene må gjennomføres med konsentrerte anstrengelser. Dette betyr at vi fortsatt må sette studiene som forbundets hovedoppgave. Hovedsida ved studiene vil idag og ei god stund framover være den ideologiske fostringa. Når vi stiller studiene som hovedoppgave, vil det si at studiene skal gjennomføres på brei front om nødvendig på bekostning av andre oppgaver. Fordi grunnsirkelen i de fortsatte studiene framleis vil utgjøre den viktigste delen, vil det til høsten foreligge en ny og forbedra utgave av grunnsirkelen.

For at hele forbundet skal kunne skoleres i takt, er det nødvendig at disse studier drives enhetlig. Dette betyr at laga ikke tukler med egne opplegg som bryter mot dette prinsippet. Ut fra den måten grunnstudiene er gjennomført på i vår, vil grunnsirkelen framlais utgjøre den viktigste delen i de fortsatte studiene. Her vil det fra studieutvalgets side foreligge en ny og forbedra utgave av grunnsirkelen til høsten. Videre må sitatstudiene forbedres på all plan i forbundet. Som ledd i det arbeidet har alle utvalg under sentralstyret nå fått direktiv om å drive regelmessige sitatstudier. Dette må gjelde for alle grupper av SUF-ere.

Når det gjelder spesialstudiene vil disse til høsten bare kunne drives i begrensa utstrekning og vil konsentreres om områdene faglig politikk og skolepolitikk. For å forberede disse studiene vil det bli utarbeida en ny og omarbeida utgave av faglisirkelen. Det vil også bli utarbeida en skolesirkel som vil bli lagt opp etter samme retningslinjer som faglisirkelen. Det må legges vekt på at alle som begynner på disse videregående studiene skal ha gjennomgått grunnsirkelen, uten unntak.

Tr

De historiske erfaringene viser nødvendigheten av studier. De nye marxistisk-leninistiske partier og grupper som er oppstått de seineste åra har som regel vært splitta av de gamle revisjonistpartiene, etter langvarig ideologisk kamp og konsolidering innafor disse partiene. Her kommer det klart fram at det de har måttet begynne med har vært skolering i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Før dette har vært gjennomført kunne en ikke få en virkelig stabil bevegelse.

Den innstillinga som går ut på å sette praksis framfor studiene er feilaktig. Stalin sier at praksis blir blind hvis den ikke blir rettleia av teorien. Erfaringene fra laga viser riktigheten av dette: Å løse spørsmålet om studiene er samtidig å løse spørsmålet om praksis. For at hele forbundet skal kunne stå på et felles grunnlag, er det nødvendig at studiene blir gjennomført etter et enhetlig opplegg. Avvik av syndikalistisk eller elevseparatistisk type har svært ofte røtter i at en begynner å studere et enkelt problem uten å ha det ideologiske grunnlaget i orden. En må legge grunnlaget før en begynner med videregående studier.

Det er viktig at studiene konkret settes inn i alt arbeid i fraksjoner, på ulike områder, da særlig sitatstudiene. Her gjelder det samme for styrearbeidet. Hvis ikke dette suppleres med ideologiske studier vil dette arbeidet lett kunne miste perspektivene: En blir FNL-aktivist i SUF istedet for SUF-er i FNL-arbeidet. Derfor må sitatstudiene settes i ledelsen i fraksjonsarbeidet.

Br ၁:

Sitatstudiene blei starta i Trondheim SUF like før jul. Til å begynne med blei ikke betydninga av disse studierna forstått. Utover våren har dette imidlertid bedra seg, og de har nå bidratt til å sveise styret bedre sammen og til at en har kunnet kvitte seg med udugelige styremedlemmer.

Styret hadde lenge ik'æ noen skikkelig forståelse for studiene som hovedoppgave. Dette har ført til mye fomling i arbeidet, og til at det organisatoriske arbeidet i laget har blitt prioritert foran studiene. Forståelsen av dette kom først ut på vårparten og hele laget er nå i ferd med å gjennomføre grunnsirkelen.

Hc t:

Da en begynte studiene i Bergen fantes det ikke noe sentralt opplegg, og en begynte med et eget opplegg, som var hefta med mange svakheter. I vår begynte Bergens-laget i god tid før det nye opplegget fra sentralstyret forelå, med ei tillempling av studieopplegget fra svensk KFML. Dette opplegget fortsatte en med utover hele våren, i strid med parola om enhetlige studier. Dette var feilaktig og kritikkverdig.

Statstudiene i styret i Bergen SUF ble lenge drevet på en feilaktig måte og med dårlig utbytte for de som deltok i dem. Først da en tok til med å studere grunnleggende ideologiske problemer, og ikke bare spørsmål av praktisk karakter, begynte det å komme virkelig effekt av disse studiene. Det har også vist seg at de utvalgte i Bergen SUF, hvor studiene har blitt effektivisert på denne måten har arbeidet blitt vedratt. De fleste alvorlige politiske feil som er blitt gjort i Bergen SUF har vist seg å grunne i manglende undersøkelser og studium. Hovedoppgaven har til nå vært for pretensiøs, noe som har gått på bekostning av skoleskoleing. Hovedoppgava må nå være å intensivere og forbedre de enhetlige grunnstudiene i hele laget og forbedre statstudiene på alle plan i laget.

AGITASJONSDAGEN

En dag på leiren var avsatt til utadretta agitasjon og propaganda i Arendalsdistriktet. Om morgenen var det utdeling av Klassekampens vaigbilag og salg av Klassekampen på bedriftene. På formiddagen tok hver av studiegruppene for seg sitt distrikt og solgte Klassekampen og Ungsosialisten på dørene, delte ut momsbrosjyrer og samtalte med folk. Denne delen av aksjonsdagen blei oppsummert slik på kritikk-møtet dagen etter:

1. Mange av folkene vi møtte hadde en utprega religiøs innstilling. Dette er et særdrag ved holdningene i dette distriktet og var en ny erfaring for mange. Det viste seg at religiøsitet som regel ikke var til hinder for en fornuftig samtale om politiske spørsmål. Også religionen har klassepreg, og holdninga hos en religiøs arbeider er svært ulik prestens holdning.
2. Vi traff en god del framskredne revolusjonære arbeidere. Svært mange gjennomskua de eksisterende "arbeider"-partiene, og ønska et parti som kunne gå i spissen i klassekampen. Den innstillinga til SUFs arbeid med å skape et revolusjonært parti var prega av skepsis og selvpåvisning, p.g.a. de negative erfaringene med DNA, SF og NKP. Denne skepsisen vil fortsette til SUF har fått opp et godt lokalt arbeid i distriktene. - Momsen var alle forbittra på.
3. Allment sett var aksjonen vellykka. Men det kan vel absolutt diskuteres om de 2 dagene vi brukte på aksjonen var vel anvendt.
4. Det ser ut til å være brei enighet om at hvis det blir agitasjonsdag også neste år, må den anlegges for eksempel ved å sende mindre grupper ut i distriktet i løpet av hele den tida leiren varer.
5. Vi må dele distriktet inn på klassegrunnlag. Det vil si at vi i første rekke må legge vekt på å aksjonere i de distriktene der vi finner arbeidsfolk.
6. En aksjon av denne typen må forberedes ved grundig propaganda og agitasjon. Dessuten: Tilliten til oss vil øke dersom SUF-linja på forhånd er klargjort for folk gjennom arbeidet til et lokalt SUF-lag.

Om ettermiddagen var det internt møte om fagopposisjonen, og om kvelden åpent møte i Arendal der vi viste teaterstykket "LOs styrke - din trygghet og framtid" med innledning og debatt.

Stykket handler om rasjonaliseringa på en bedrift - om hvordan arbeiderne lærer av ei mislykket streik, etterhvert når fram til enhet ved å gjøre opp med opportunisten i sine egne rækker, og tilslutt får igjennom krava sine i en vellykka streik; om deres erfaring med massesamarbeidet i LOs ledelse og med klassejustisen i Arbeidsretten osv.

Introduksjonen blei det pekt på at dette er teater om og for arbeidsfolk. Vi framstiller ikke bare arbeidsfolks kår, men tar stilling for arbeidsfolk i klassekampen.

Stykket har etter grundig kritikk blitt endra og politisk forbedret siden det første gang ble oppført. Nødvendigheten av å ha et revolusjonært arbeiderparti kommer nå klart fram. Partioppbygginga har fått sin plass. Det blir lagt mer vekt på å bygge opp en kader og ruste massene ideologisk før en går til aksjon. Mao Tsetungs tenkning blir anvendt i skoleringsarbeidet. Agitasjon mot momsens, særlig avsløring av A-momsen, har fått en breiere plass. Disse endringene har gjort stykket til et bedre redskap i forbundets agitasjon- og propaganda-arbeid.

På leirdeltakerne var det vel 20 frammøtte fra Arendalsdistriktet; Arbeidsfolk, ungdom og noen folk fra SF og NKP. Stykket blei godt mottatt av disse. De fleste var enige i de konkrete saker som ble tatt opp i stykket og flere av dem kunne belyse disse ved eksempelvis fra sin egen arbeidsplass. Men de færreste var enige i alt SUF hadde å føre fram.

Teaterstykket er ikke noe vi har dikta opp. Mye av stoffet er henta direkte fra håndbøker fra tids- og arbeidsstudietillitsmenn. Tids- og arbeidstudier og rasjonalisering blir foretatt på stadig flere arbeidsplasser og mange steder har arbeiderne gått til liknende aksjoner som i teaterstykket. Dette betyr at oppsving i klassekampen, men disse aksjonene mislykkes ofte, fordi de ikke har noen skikkelig ledelse. LO-ledelsen er fullstendig korrupt. Heller ikke SF og NKP er i stand til å lede arbeiderklassen i kampen. Derfor må arbeidsfolk skape sitt eget revolusjonært parti.

Debatten etter stykket handla i hovedsak om nettopp hvilke krav en må stille til proletaritetets revolusjonære parti.

Under hele aksjonsdagen la vi stor vekt på å følge masselinja, vise revolusjonær disiplin og følge marxist-leninistiske prinsipper for opptreden ute blant folk. Derfor blei vi godt mottatt av arbeidsfolk, mens mange rike folk fortaltet oss at det var foreldrene våre som Hitler skulle putte i gasskammer, ol.

Det interne møtet om fagopposisjonen.

Her i påpakte innledningsvis en del særtrekk ved fagorganisasjonen: Den var den første organiserte del av arbeiderbevegelsen i vårt land og kan på et vis sies å være den grunnleggende form for arbeiderklassens organisering. Et viktig trekk ved fagorganisasjonen er at den omfatter hele arbeiderklassen. Dette er et faktum vi ikke kan komme bort ifra, og vi kan ikke, sjøl om vi aldri sl uenige med LOs ledelse, forkaste LO, på samme måte som vi kan forkaste et ubrukelig politisk parti. Siden LO omfatter hele arbeiderklassen vil der å forkaste arbeid i LO være å forkaste massene som ubrukbare. Vi kan ikke fornekte viktigheten av å arbeide i foreninger og klubber sjøl om disse er aldri så reaksjonære. Dette ville være alvorlig sektarisme.

Undersøker vi spørsmålet om fagopposisjoner og forsøk på nivåheving av fagorganisasjonens historisk i Norge, vil vi finne at disse framstøtend har kommet utenfra. Fagopposisjonen av 1911 blei danna som et resultat av det arbeidet som blei drevet av det venstreorienterte sosialdemokratiske ungdomsforbundet og den organiserte venstrefløya innen DNA. Slik var det også med fagopposisjonen som blei starta seinere. Her var det NKP som dreiv på for å organisere en opposisjon mot den utglidninga som hadde funnet sted i LO. Tilsvarende i dag: Skal arbeidet med utviklinga av fagopposisjonen vinne fram, må dette komme utenfra, fra arbeiderklassens mest revolusjonære og mest bevisste del, fra arbeiderklassens revolusjonære kommunistiske parti. En forutsetning for å skape en fagopposisjon er derfor at det skapes et slikt parti.

Her i opplyste at da Reidar T. Larsen lanserte idéen om en fagopposisjon på NKPs faglige landskonferanse i fjor høst, var dette ikke diskutert i noen ledd av NKP på forhånd. Intet forarbeid var gjort. Vedtaka som blei gjort på denne konferansen var stort sett riktig, men det spørs om ei slik liste med saker er det mest formålstjenlige å mobilisere folk til det fagopposisjonelle arbeidet på. (Demokrati i LO, tvangslovene i arbeidslivet, inntektsoppgjør etc.) Det er nok mer effektivt å lansere fagopposisjonelle aksjoner etter mønster av momsaksjonen i vår. Det karakteristiske ved denne aksjonen var at initiativet bli tatt av en del grunnenheter innen LO, altså av arbeiderne sjøl, (Oslo Stein og Jord og Stedsstyret i "Bygning" i Oslo) SUFeerne i komitéen kom med, ikke fordi initiativtakerne var så særlig glad i SUF, men fordi det blei klart at SUFeerne kjørte ei riktig linje i dette spørsmålet. Av samme grunn var det SUF som kom til å utgjøre den reelle ledelsen av aksjonen. Vi har altså her erfaringer for at SUF kan spille en ledende rolle i store faglige aksjoner.

Moms-aksjonen har nå, stort sett utspilt sin rolle i den forstand at den nå må føres videre: Den må gå over til å bli en aksjon i forbindelse med tariffoppgjøret til våren. Men en slik aksjon må organiseres til høsten for det er de krava som skal formuleres i avdelingene. En slik aksjon for skikkelig krav og et skikkelig tariffoppgjør, kan seinere gå over til å bli en aksjon mot f.eks. tvangslovene i arbeidslivet og samordnede oppgjør

når LO-ledelsen, NAF og staten i fellesskap vil forsøke å kvæle arbeidernes krav.

Fra debatten:

En feil forbundet har gjort i det fagopposisjonelle arbeidet, er at det i SUF har vært en slags illusjon om at fagopposisjonen ville være en realitet innen kort tid. Dette er på ingen måte tilfelle. Kreftene må settes inn i oppbygginga av et skikkelig marxistisk-leninistisk parti, og det er bare et slikt parti som på lengre sikt kan lede og utløse et skikkelig faglig arbeid. For å skape et slikt parti må det skapes en kader. Studiene blir derfor hovedoppgaven, og skoleringa blir den viktigste delen av det faglige arbeidet. Uten skikkelig studier - heller ikke noe skikkelig faglig arbeid. Den viktigste oppgaven for oss i det fagopposisjonelle arbeidet er ikke- slik som det har vært tendenser til hittil - at NKPer, SFere SUFere kommer sammen på "topplanet" for å finne på alle mulig "lure" opplegg". Ingen enhet mellom oss og revisjonistene er i virkeligheten mulig på de viktigste faglige spørsmål. Dessuten er en slik arbeidsstil i strid med masselinja. Vår form for fagopposisjonelle virksomhet bør nå være å danne danne fraksjoner på arbeidsplasser, i klubber, foreninger og forbund. Disse fraksjonene bør drive sitatstudier og spre agitasjon og propaganda.

En motsetning oppsto i debatten mellom Per Gk og Sigmund G. G. mente at siden forbundets hovedoppgave nå er studiene, og siden det går dårlig med disse studiene i flar lag er det nødvendig at disse laga nedtrapper aktiviteten som er blitt ført til fortrenghet for studiene. Studiene må komme foran det faglig arbeidet. Derfor mente han at det er riktig nå å konsentrere de faglige framskrittene til de steder i landet som har best grep på studiene, nemlig Oslo, Bergen og Trondheim.

G. mente at dette var en mekanisk måte å oppfatte forholdet mellom studier og praksis på. Den nye kaderen til det framtidige partiet må i hovedsak rekrutteres fra arbeidsplassene og dette gjør det faglig arbeid, også tillitsmannsarbeid viktig sjøl om studiene går dårlig. Fors-grunnlaget hadde ikke kommet noen vei med den Bergens-sirkelen fordi den var uegna i studiearbeidet. Men en form for aktivitet må en jo drive, og da var det naturlig at en konsentrerte seg om faglig aktivitet for ikke å drive noen aktivitet i det hele tatt, mente G.

DET REVOLUSJONÆRE PARTIET

Fredag tok sommerleiren opp spørsmålet om partiet. Under studiene om morgenen bli nødvendigheten av et slikt parti klarlagt. Møte om ettermiddagen la hovedvekt på vegen fram mot dannelsen av et slikt parti. Gunnar B. n, formann i Kommunistisk Förbundet (Marxist-leninisterna), innleda.

I sitt innledningsforedrag valgte kamerat Gunnar B. n å legge hovedvekt på erfaringer fra oppbygginga av et revolusjonært parti i Sverige. Han vist først hvordan både SAP og SKP hadde mislykkes i denne oppgaven. Eksemplet med SKP viser:

1) At oppgaven med å skape et virkelig marxist-leninistisk parti er en meget stor og vanskelig oppgave.

2) At partiet må dannes på et proletært ideologisk grunnlag, dvs. på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Hva er KFMLs linje for partidanninga?

For å sikre at det kommende partiet får en skikkelig grunn, og ikke etter noen år blir et nytt SAP eller VPK, har KFML stilt som første oppgave å bringe ideologisk enhet på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn blant et størst mulig antall revolusjonære arbeidere, ungdommer intellektuelle. Denne enhet er et ufravikelig vilkår for at de skal kunne samles i et marxist-leninistisk parti og i fellesskap arbeide for dets oppgave. Denne oppgaven er forbundets viktigste.

Som andre oppgaven har forbundet satt det å foreta grundig analyser av

klasseforholdenes utvikling innenfor og utenfor Sverige og å skape inn-
 re kontakter med massene for å få inngående kunnskap om deres stilling,
 behov, ønsker, og tenkesett. Dette er nødvendig for at partiet skal kunne
 utarbeide et riktig politisk program som kan tjene som ledetråd for partiets
 og svenske arbeiderklassens kamp.

Det tredje må forbundet propagandistisk og til stadig større kretser
 å utarbeide en marxist-leninistisk kritikk av alle borgelige reformistiske
 og revisjonistiske ideer og påvise nødvendigheten av sosialismen. Dette
 er hovedoppgaven i forbundets eksterne arbeid. Enhver klasse som skal
 tilkjempe seg statsmakta må først vinne den almenne opinionen, ideolog-
 isk og politisk underminere det bestående klassesamfunnets grunnvoller og tiltr
 tiltro hos massene for forbundets standpunkter.

For det fjerde utvikle virksomheten på arbeidsplasser, i faglig og andre
 masseorganisasjoner for å utløse, organisere og lede arbeidernes og andre
 ledetakeres kamp mot monopolkapitalen.

For det femte må forbundet for å gjennomføre disse mål utforme de organisas-
 sjons- og arbeidsmetoder som et revolusjonært, marxist-leninistisk parti
 kan besette.

Oppsummering.

For å oppnå det langsiktige målet og lede arbeiderklassen og folket i de
 pågående store økonomiske, politiske og militære strider, for å erobre
 politiske makta, må marxist-leninistene i dag hovedsaklig rette
 sin offensiv på det ideologiske området. Målet er å oppnå ideologisk
 ledet på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenknings grunn blant det størst
 mulig antall revolusjonære arbeidere, ungdommer og intellektuelle slik at
 de kan samles og danne kjernen i et marxist-leninistisk propagandaen er
 den nest viktigste oppgaven. Det mest vesentlige i forholdet mellom studier
 og propaganda i dag er at for forbundet kan ha framgang i å spre den pro-
 letære ideologien utad, så den være befestet innad i forbundet. Et godt
 studiearbeid er derfor forutsetninga for en bra propaganda. Samtidig er det
 klart at om forbundets medlemmer bare skal studere og ikke delta i pro-
 pagandistisk arbeid, diskutere med folk og forsvare forbundets synspunkter,
 så vil studiene bli sterile. Organiseringa og leiinga av konkrete kam-
 paksjoner er viktig, men kommer i dag etter studiene og propaganda. Uten
 studier og god propaganda er ingen store aksjoner mulig. Samtidig er det
 klart at uten en viss seltaking i konkrete og direkte aksjoner og kamp kan
 ingen riktige studier eller propaganda bedrives. Etter KFMLs erfaringer
 finner en nøkkelen til framgang i bygginga av det nye partiet i det å sette
 de marxist-leninistiske studiene i sentrum, og samtidig forbinde disse på
 riktig vis med de øvrige kampoppgaver.

STUDIENE

Gunnar By gikk så over til å legg fram de erfaringene KFML har høstet
 av studiearbeidet. I april 1968 dro forbundsstyret i KFML opp en plan for
 studiene som gjelder fram til partiet er danna. Den går i korthet ut på
 følgende:

Først studere hele forbundet marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.
 Deretter går forbundet over til å studere det svenske klassesamfunnets fakta.
 Disse bygger både på teoretiske studier og erfaringer fra arbeidsplasser
 kontorer, skoler, osv. Ut ifra den ideologiske sammensveisinga som har
 skjedd gjennom studiene og den kunnskap som er ervervet bør forbundet
 være i stand til å skrive et programutkast for det kommende partiet og in-
 lede en omfattende programdiskusjon i forbundet. Når denne diskusjonen er
 over kan det innkalles til kongressen som skal danne et marxistisk-lenini-
 stisk parti. KFML har nå avvikla første etappen, og skal i høst gå i gang
 med den andre.

Studiene i grunnsirkelen har KFML sammenfatta på følgende måte:
 Ideologisk har stur studiene medført en god utvikling av den kommunistiske
 og hengivenhet. Innsikten i at all virksomhet må tjene folket
 at vi må rekne med en lang og slitsom kamp, har vunnet innpass hos de
 fleste medlemmene.

Gjennom studier gominerer nå nå den proletære ideologien mer enn tidligere den borgerlige innen forbundet. Studiene av grunnsirkelen betyr vel et større perspektiv at KFML bare har startet kampen mot den borgerlige ideologien innafor og utafor forbundet. Grunnsirkelen har gitt et våpen som gjør at de kan fortsett kampen og få grep om de kommende arbeidsoppgaver.

Sirkelen har fylt oppgaven å grunnlegge den proletære ideologien i forbundet. Det proletære klassestandpunktet og tje-folket ånden har gjort innsteg i forbundet. Studiene har dekket de grunnleggende behov når det gjelder den dialektiske og historiske materialismen. Det har lyktes dårlig eller ikke i det hele tatt med den politiske økonomien. Dette må settes opp til høsten.

Gjennomføringa av grunnsirkelen var et stort steg framover mot danninga av partiet. Linja med å sette de marxist-leninistiske studiene fremst har vist seg å være helt riktig. KFML er forvisst om at forbundet har stått inn på rett veg og at det i jamm og god takt nærmer seg målet: Skapinga av det revolusjonære kommunistiske partiet.

debatten etter foredraget blei linjene for opprettelsen av et norsk kommunistisk m-l parti streka opp.

Andre vil komme fra SUF, de sosialistiske arbeidgrupper og NKP (og på langtsjolsagt hovedsaklig direkte fra arbeidernes rekker). SUF er nå mest framskredent og må ta på seg ledelsen og oppsynet med utviklinga fram et kommunistisk forbund. Forbundet vil så lede arbeidet med opprette partiet. De sosialistiske arbeidsgruppene må først og fremst bli enhetlige proletære grupper. Det kan oppnås ved å studere Mao Tsetungs tenknig, gjøre opp med feila som henger igjen hos forhenværende SFere og tilføre gruppene nytt blod fra arbeiderklassen. Motsigelsen mellom revisjonist- og revolusjonære marxist-leninistene i NKP må utvikle seg og eksponers, og SUF må aktivt støtte de revolusjonære og kritisere og bekjempe revisjonistene. Forbundet må først dannes når disse elementene kan enes i en organisasjon. Grunnen til dette må legges gjennom enhetlige studier og felles politiske aksjoner.

Det finnes dem som trur på en lett vei fram mot partiet. De vil opprette et parti uten tålmodig arbeid og uten at motsigelsene mellom ekte og falske revolusjonære er blitt løst.

Marxistiske Arbeidsgrupper (MAG) er Bjørns, Svein J. og Knutns forsøk på å danne et forbund uten å ha gjort opp med fortidas feil.

De gikk først inn for at vi skulle legge SUF brakk og invadere SF for å ta over det partiet. Seinere ville han straks opprette et forbund, for å fange opp alle som gikk ut av SF, uansett om de gikk ut på venstre side eller høyre. Videre ville han stille til valg bare for å delelegge for SF. Men hvis en ikke kan bygge opp en enhetlig organisasjon som bygger på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning, hjelper det ikke om en lykkes med en rask kupp- eller sabotasjeaksjon. Det må lages fungerende grunnenheter med fasthet og enhet, og vi må forvandle oss sjøl gjennom studier, deltakelse i agitasjon og propaganda og praktisk arbeid.

Demokratisk sentralisme og revolusjonær disiplin.

Pål St. innleda om dette emnet. Referat fra innledninga:

Vedtaket fra SUF's 5. landsmøte om den demokratiske sentralismen var et brudd med den borgerlige linja som en til da hadde hatt i SUF. landsmøtevedtaket var et historisk vedtak og det var et bra og riktig vedtak, på de fleste områder.

Likevel var det ingen full forståelse av hva dette vedtaket betydde. Man hadde ikke den hele og fulle forståelse av hva virkelig demokratisk sentralisme var og forskjellen på den og avartene av den. Disse avartene er den byråkratiske sentralismen slik vi finner den i Sovjet idag og ultrademokratismen.

Ultrademokratismen blei heller ikke nevnt i det forrige landsmøtevedtaket. Den er en tendens som ytrer seg på den måten at hele laget skal være med på å diskutere filleting, detaljer og ikke overlater slike ting til styret. Ultrademokratismen er en småborgerlig tendens som vi må atskille oss fra. Den gjenspeiler småborgerens redsel for disiplin, for å innordne seg. I stedet for å innordne seg den revolusjonære disiplinen og den revolusjonære bevegelsen stiller de sitt eget jeg i forgrunnen.

For at organisasjonen skal bli virkelig slagkraftig og et våpen i klassekampen må den være enhetlig og organisert sentralistisk. Mot oss står et statsapparat langt mer sentralisert enn noensinne, med kontroll over en lang rekke organisasjoner. Men for at det skal kunne bli noen sentralisme og et levende partiliv er det nødvendig å ha demokrati.

Vi må være klar over at demokratiet ikke er noe mål i seg sjøl. Både demokratiet og sentralismen er midler som vi bruker for å oppnå seier i klassekampen. Demokratiet er noe som skaper enhet i tenkinga. Enhet i tenkinga kan man ikke få ad byråkratisk vei.

Demokratisk sentralisme forutsetter en del saker:

For det første må man utelukkende ha reelle medlemmer. Det må stilles visse krav til medlemmene, at de studerer, at de sprer forbundets linje osv. Folk som ikke egner seg som medlemmer, som ikke har tid, må heller stå som sympatisører. Å være medlem i en revolusjonær organisasjon er en krevende sak, fordi bevegelsen skal bestå av de mest framskredne elementer i arbeiderklassen. At medlemmene er ideologisk skolerte er en forutsetning for at demokratiet i organisasjonen skal fungere og en forutsetning for at direktiver og arbeidsoppgaver skal bli satt ut i livet på en kraftfull måte.

Vi må også enkle praksisen med at man kan bli medlem uten videre. Man må stille visse kriterier for å bli medlem, f.eks man må ha gjennomgått studiesirkelen i marxismen-leninismen og vise iver i arbeidet. Det er nødvendig å innføre at nye medlemmer må søke om å bli tatt opp og at søknaden skal behandles i laget.

Det er viktig at vi tillemper prinsippet med kritikk og sjølkritikk, utfra formelen "lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida" og ved kritikkens og sjølkritikkens våpen heve organisasjonens kampkraft. Landsmøtevedtaket hadde "glømt" kritikk - sjølkritikk!

Det må komme inn en eksklusjonsparagraf slik at folk som motarbeider SUF's linje, danner fraksjoner og skader organisasjonen kan bli satt ut av laget. Vi må her passe på å sette et skille mellom de som blir ekskludert og de som blir passive og overtales til å forlate organisasjonen. De som blir overtalt til å forlate organisasjonen må vi behandle som venner som vi kan samarbeide med, mens de som blir ekskludert er fiender som en revolusjonær organisasjon på alle måter må avsløre og ikke ha noe samarbeid med.

Alt dette bygger opp under den revolusjonære disiplinen. Det må innarbeides en arbeidsstil med revolusjonær årvåkenhet mot statens og klassefiendens folk. All liberalisme med arbeidsoppgaver en blir tildeelt er i strid med den revolusjonære disiplinen. Gjennom skolering må en bli kvitt dette.

De forskjellige avika som vi har vært vitne til er vel følgende:

Ultrademokratismen.

Sentralstyret er blitt kritisert for å ha fatta vedtak selv om disse ligger utenfor ramma av hovedlinja. Man har da ment at dette var galt for medlemmene ikke er blitt spurt og saka diskutert i grunnorganisasjonene. Når det gjelder Østlandsutvalget f. eks. var dette et organisatorisk vedtak sentralstyret fatta nettopp for å styrke arbeidet. Dette var også utslag av en ultrademokratisk tendens at sentralstyret ikke la fram sitt syn på valgboikotten før dette ble diskutert i laga. Demokratiet må ikke gå ut over, men styrke demokratiet.

Kritisisme er ultrademokrati. Kritikk som virker desorganiserende - som ikke kommer i god tid, ikke er konkret, ikke er kameratslig og ikke går på sak - er kritisisme. Det har vært en del av dette - kritikk som ikke er relevant, som går på småsaker og detaljer, som en ikke kan lære noe av. Det har virket som det noen ganger har vært kritikk for kritikkenes egen skyld. Opp mot dette må vi sette den marxistisk-leninistiske kritikken som går på sak og ikke person, som er saklig relevant og kommer i god tid og som styrker forbundets kampkraft.

Byråkratisme.

Et typisk utslag av byråkratismen hadde vi da vi satte i gang Perusaksjonen for et par år tilbake. I stedet for å informere laga om saka informerte vi bare presse, elevråd etc, og aksjonen kom fullstendig overraskende på mange SUFere. Byråkratismen var og er en realitet i en del lag, hvor styret bare diskuterer detaljer og ikke viktige politiske saker.

Midler mot disse avvika er først og fremst studier. En forutsetning for at den demokratiske sentralismen er at medlemmenes ideologiske nivå er høyt.

Kritikk og sjølkritikk må tillempes på en skikkelig måte i organisasjonen. Det er viktig at medlemmene kritiserer styret, høyere organer etc, slik at disse kan bli enda mer effektive, og ingen må bli sure og sinte når sentralstyret kritiserer og korrigerer lag.

Det er også viktig at medlemmene diskuterer den politiske hovedlinja.

Det må innskjerpes at lag har rapportplikt. Rapporter må sendes inn regelmessig slik at høyere organer kan få et innblikk i situasjonen og på den måten fatte riktige vedtak og utstede de riktige direktiver.

Tillempinga av den demokratiske sentralismen må diskuteres videre, slik at det kan bli fatta et vedtak om dette på landsmøtet.

For virkelig effektivt å tillempa den demokratiske sentralismen må vi løse forbundets hovedoppgave som er studier. Løser vi ikke hovedoppgaven kan vi heller ikke løse bioppgavene, og løser vi hovedoppgavene vil vi være langt på veg med å løse bioppgavene.

==*==

Etter innledninga blei leiren delt opp i seminargrupper, som behandla følgende 5 spørsmål:

1. Drøft hvilke former ultrademokratismen tar og hvordan vi skal få bukt med den.
2. Drøft klasseinnholdet i demokratisk sentralisme. Hvorfor er demokratisk sentralisme proletariatets organisasjonsform?
3. Hva vil det si lokalt og sentralt at vi gjennomfører demokratisk sentralisme?
4. Drøft eksklusjon og nødvendigheten av eksklusjonsparagraf.
5. Drøft revolusjonær disiplin som forutsetning for demokratisk sentralisme.

Her er utdrag av seminargruppenes rapporter:

Ang. 1) Ultrademokratiets former: Medlemmene krever detaljrapport fra alt styret foretar seg og nekter disiplin. Styret spiller ingen ledende rolle, men overlayer alt til laget, Lag, underkomitéer og andre forbundsorganer viser motvilje mot å akseptere overvåking, direktiver og hjelp fra overordnede organer og fra de breie massene. Ultrademokrati kan også være reaksjon på byråkratiske feil som ikke kritiseres rett. Endelig kan forbundsfjendtlige elementer bruke ultrademokratiske argumenter for å få frihet til å kjøre fram sin forbundsfjendtlige linje. Disse siste vil utnytte alle de andre feila.

Botemidlene er studier, slik at folk skjønner mest mulig. Videre at det skapes en atmosfære hvor kritikk - sjølkritikk kan tillempes på en riktig måte, diverse organisatoriske tiltak, oppgjør med byråkratiske feil straks de viser seg, og at sentrale organer griper inn der det er nødvendig og rettleier kamerater som er inne på feil spor.

Ang. 2) Når det gjaldt hvorfor demokratisk sentralisme er proletarietets organisasjonsform pekte man på at i de landa hvor kommunistpartiene var organisert etter dette prinsipp hadde revolusjonen lyktes. Den demokratiske sentralismen skal sikre en enhetlig kamp mot fienden. Samtidig gjør demokratiet at organisasjonen blir sterk og levende.

Borgerlige organisasjoner kan ikke akseptere demokratisk sentralisme. Borgerlige organisasjonsprinsipper er førerprinsippet, byråkratisk sentralisme og ultrademokrati. Klasseinnholdet her er delvis å "fange opp ungdommen" - holde den opptatt med tåplig prat, dans osv., delvis å føre kamp mot proletariatet. Slike organisasjoner kan ikke ha demokrati, for det ville avsløre at de er motstandere av folket.

Ang. 3) Nåe det gjaldt tillempinga av den demokratiske sentralismen lokalt, blei det pekt på at det er viktig at laga kvitter seg med "daukjøtt", og at det blir stilt harde krav til opptak av nye medlemmer. Det er også viktig at tilliten mellom de lokale og sentrale organer er god.

Man må skille mellom lag og grupper. Grupper må ikke få de samme plikter og retter som et lag, men spesielt legge vekt på studier.

Ang. 4) Alle var enige om at man trengte en eksklusjonsparagraf. Men det blei pekt på at før eksklusjoner blir foretatt er det nødvendig først å kjøre ut en politisk kamp slik at alle skjønner hvorfor det er nødvendig og riktig. Klart forbundsfjendtlige elementer må kuttes ut for at partiet ikke skal degenerere. Når det gjaldt hvilke instanser som skulle kunne ekskludere var det en del uenighet om dette og også få hadde diskutert dette spørsmålet.

Ang. 5) Det blei pekt på at det er et forhold mellom revolusjonær disiplin og skolering. Med høyt skoleringsnivå er disiplinen god. Det gjelder derfor å gi studiene, slik det er fastslått på sommerleieren, førsteprioritering og sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder.

FRONTARBEID.

Dette emnet ble tatt opp på leirens siste dag, derfor står det ikke referat fra det i leiravisa REVOLUSJONENS RØST. En mer fullstendig framstilling av emnet vil følge i løpet av høsten. Her bare et kort referat av innledninga til Tron Ø :

Spørsmålet om enhetsfronten er et vanskelig spørsmål i den marxist-leninistiske teorien. Det blei uttømmende teoretisk behandla først i løpet av 30-åra, i og med "Enhetens og folkefrontens problem av Dimitrov og slike verker av Mao Tsetung som "KKP's rolle i den nasjonale krigen" fra 1938, og "Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket" fra 1956.

I SUF er det også bare i det siste at vi har forstått mer av dette problemet. I det siste året har vi fått erfaringer fra faglig arbeid, skolearbeid og anti-imperialistisk arbeid som klart viser betydninga av å mestre frontens teori.

1. Hva er hensikten med enhetsfronten? M. a. o.: hvilket forhold står enhetsfronten i til revolusjonen?

Mao Tsetung sier:

Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter sjølkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet - det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med.

Mao holder altså tre faktorer for å være nødvendige dersom revolusjonen skal seire: partiet, hæren og enhetsfronten. Nødvendigheten av de to førstnevnte faktorene kjenner vi. Men er virkelig enhetsfronten strengt nødvendig for revolusjonen?

La oss først se på hva enhetsfront er.

Folkefronten er et langvarig eller kortvarig kampforbund mellom den revolusjonære fortroppen (partiet) og en større eller mindre del av folket. Den revolusjonære fortroppen, arbeiderklassens mest framskredne del, legger de subjektive forholda til rette for en bevegelse som har objektivt grunnlag. Folkefronten er bare mulig når folkets livsinteresser er trua, og når dette begynner å bli klart synlig for folket.

Folkefronten må nødvendigvis inneholde kommunistene som ei kjerne i fronten. Dessuten inkluderer den folk som gjerne kan være uenige med kommunistene i mange spørsmål - proletarer som identifiserer seg med sosialdemokratiet, religiøse, folk fra småborgerskapet og folk som politisk er vaklende i mangt og meget. Men i samband med enhetsfronten er dette uvesentlig. Det vesentlige er at disse kan enes med kommunistene i ei bestemt sak, der de klart ser at klassefienden truer dem og at de tiltak kommunistene foreslår er riktige. Folkefronten er altså en konsentrasjon av alle krefter som kan forenes for å møte et bestemt framstøt fra klassefienden.

Eksempler:

Oktoberrevolusjonen seira gjennom at en enhetsfront blei oppretta. Innholdet i fronten var ikke bolsjevikpartiets hele program, men "bare" de parolene folket følte mest tvingende nødvendig og hadde lettest for å forstå: Avslutning av den imperialistiske krigen, knusing av fejdalismen, jord til bøndene, brød, sovjetmakt, løsning av det nasjonale spørsmål. I fronten deltok foruten bolsjevikene flere småborgerlig-sosialistiske partier som var blitt revolusjonære under massens trykk. Dette avspeilte at også proletariatets mest tilbake-liggende lag og småborgerskapet, særlig på landsbygda, støttet innholdet i fronten. Fronten blei slagkraftig fordi den var leda av bolsjevikene.

Også den albanske og den kinesiske revolusjonen seira ved at alt som fantes av progressive klasser og krefter kom med i kampen gjennom Folkefronten. I Albania var parolen at alle som ville kjempe mot Fascismen skulle samles. I Kina oppnådde KKP en enhetsfront ikke bare med proletariatet og bøndene, men også med de delene av borgerskapet som sto i motsetning til imperialismen, i kampen mot de japanske inntrengerne. Endatil noen patriotiske feydherrer var med i fronten.

Pariskommunen var industriproletariatets opprør i flere store byer i Frankrike. Intet parti, en hær, men ingen front mellom proletariatet og bøndene - og dette siste peker Marx på som årsak til nederlaget.

Vi trenger altså ikke bare partiet og geværet, men også å samle den preiøst mulige folkefront bak partiet og geværet, dersom revolusjonen skal seire. Klassefiendens krefter er store, så dette er helt nødvendig. Og sjøl da trengs ei krise for kapitalismen og kapitalistklassens herredømme.

Folkefronten er en absolutt nødvendig forutsetning for revolusjonens seier også i Norge.

2. Hvordan plassere folkefronten i forhold til øvrige oppgaver? Skal vi sette oppbygginga av en folkefront som marxist-leninistenes hovedoppgave i dag, i det hele tatt se folkefrontsarbeidet som en hovedoppgave?

Nei, For vi har jo ikke noe parti. (Og heller ingen hær, men det vedkommer oss ikke nå.) Videre har sommerleiren vist oss at den nåværende hovedoppgave er studiene. Som den andre oppgave kommer agitasjon og propaganda - å forberede grunnen ideologisk for partiet og kampen i massene. Først deretter, som tredje oppgave, kommer sjølve kampen, og med det aksjonsfellesskap og kampforbund (forskjellige former for frontarbeid).

Det betyr ikke at vi bare skal drive med hovedoppgavene. Folkefronten har en viktig oppgave allerede i dag. Det er ei viktig sideordna oppgave.

Den revolusjonære kamp går gjennom forskjellige faser. Helt i begynnelsen er de revolusjonære svake. Deres taktikk går ut på å holde kreftene samla, unngå klassefiendens slag og forene og styrke det som finns for å komme på offensiven. Den andre fasen går ut på å kjempe for å forene hele arbeiderklassen under partiets ledelse, organisere den og skaffe den erfaring: forberede den på revolusjonen. De neste fasene er revolusjonen og proletariatets diktatur.

Vi så at enhetsfronten var nødvendig under revolusjonen. Den kan ikke bygges under revolusjonen uten at grunnlaget er lagt tidligere. Enhetsfronten trengs for å rive massene løs fra sosialdemokratiets lederskap og gi dem kamperfaring.

Til og med i dag, da vi er i den første fasen, trenger vi frontarbeid for å skaffe oss sjøl og våre nærmeste venner kamperfaring, for å skaffe oss kontakt med massene og for å avskjære klassefienden fra å isolere oss.

Etter revolusjonen blir enhetsfronten en viktig bestanddel av proletariatets diktatur.

3. Hvordan skapes enhetsfronten?

Så gå vi kanskje igang med å opprette en organisasjon som kalles "Enhetsfrontorganisasjon for folk som ennå ikke er så framskredne at de kan gå inn i SUF, men som står under SUFs ledelse"? Det har vært tendens til å opprette organisasjoner som (om ikke i navnet, så i realiteten) har stått fram på denne måten. Det har altså vært tendens til å forbi se at det må være visse nødvendige forutsetninger for at en front skal kunne opprettes.

Objektive forutsetninger: at folkets livsinteresser virkelig er trua, og at dette er synlig for en stor del av massene (eller lett å gjøre synlig). En ting er hva vi veit, en annen ting hva massene veit. Vi veit DNA er en trussel, men vi kan ikke idag opprette en folkefront mot DNA.

Se Mao-sitat s. 137 i sitatboka om massenes behov og ønsker. (Ikke bare behov, men også ønsker.)

Der hvor reaksjonen setter inn et hovedframstøt mot arbeidsfolk, begynner folk å forstå lettest. Her kan man konsentrere kreftene, og resultater her er store resultater. Eksempel: momsens. Annet eksempel: Green Berets. Vi øder ikke kreftene på enhver cowboy-film. Det ville ikke bli forstått, resultatene små. Men GB er et hovedframstøt på den reaksjonære filmens område, og mange progressive føler seg trua.

Subjektive forutsetninger: M-L organisasjonen, dens viktige ledelse, dens agitasjon og propaganda.

Hvis ikke fortroppen agiterer for at en front trengs, og hvorfor den trengs, blir det ingen front. Grunnlaget må legges gjennom agitasjon og propaganda. Det er ikke nok at massene har behov og ønsker. Disse må sammenfattes og føres ut til massene igjen.

Uten et parti heller ikke noen analyse av hva som er viktig, hva som er reaksjonens hovedframstøt. Da vil en front lett bli et slag i lufta. Og uten et parti ingen sammenheng, intet perspektiv. Da vil opportunistiske krefter lett ta over fronten og vende den i separatistisk retning, f.eks.

Uten et sterkt SUF, ingen sterk front. Den første oppgava i fronten blir altså faktisk studiene, som kan få fram et sterkt SUF som kan analysere rett. Den andre oppgava blir agitasjon og propaganda for å legge det subjektive grunnlaget for fronten.

En grundig løsning av spørsmålet om front kan ikke SUF make. Det kan bare et parti.

4. Hvordan skapes fronten?

Et par lover: a) Fronten skapes nedenfra. SF, NKP osv. kan ikke oppnå enhet, og skulle de ved et mirakel klare det, ville enigheten være lite verdt før det var propagandert i grunnorganisasjonene.

b) Fronten opprettes og opprettholdes gjennom kamp. Nødvendig å føre kamp mot feilaktige ideer for at fronten i det hele skal kunne oppstå. Seinere er det nødvendig å føre kamp for å holde den på rett kjøl. Det er feil å tro at man ikke skal angripe folk innafor fronten, men late som alt er fryd og gammen, sjøl når det hersker stor uenighet og motsetninger. Bare kamp kan skape enhet. Eksempel: bekjempe Gustavsen i momsfronten.

Altså må marxist-leninistene bevare sin uavhengighet også innafor fronten. Fronten kan ikke bevare sin enhet sjøl. Noen må gjøre det for den.

5. Fronten utvikler seg fra lavere til høyere plan, avhengig av hvor langt massene er kommet.

Laveste forma er aksjonsenhet. Eksempel: momsaksjonen. 50 000 deltok - folk som aldri ville ha deltatt i noen organisasjon under m-l ledelse.

Høyere former: Enhetskomiteer på grunnplanet i enkeltsaker.

Enda høyere: Hel organisasjon på enkeltsaker (eks. Solkom).

Svært høyt: Front under KPs ledelse mellom forskjellige organisasjoner. Krever svært mye kamp og enhet på grunnplanet, for å tvinge dette på revisjonist/reformist-ledelsene.

SUFs avtale med KU var taktisk rett, men den blei misoppfatta som om vi oppretta enhet på toppen med KU. Kritikk: Vi burde hatt langt bedre kontakt med KU-medlemmene, drevet agitasjon blant dem og hatt en nøktern vurdering av dem.

Aksjonsenhet vil som regel være det vi nå kan meste og som massene vil akseptere.

6. Prinsippene for riktig lederskap.

Det er ingenting galt i å drive reformister og revisjonister ut av styrer i folkefrontorganisasjoner (bortsett fra at det i noen tilfelle er drevet ut bra folk i frontsammenheng). Men det som derimot er galt er å tro at alt er løst med det. Det må også drives massearbeid, skapes en ekte ledelse. Hovedsaka er, som det heter i vedtektsforslaget, å lede gjennom å føre fram de riktige ideene for ledelse. Vi må jobbe hardt på alle plan og føre fram ei riktig, enhetlig og forståelig linje! Da vil massene akseptere m-l leiing frivillig. Tvang nytter likevel ikke overfor de breie massene.

Sitter vi i styret, må styret ha ei virkelig ledende rolle, ikke byråkratisk, ikke ultrademokratisk. Vi må ikke bli slike som bare stiller på moter og prater, men ikke gjør noe.

En sterk og god fraksjonsvirksomhet, i samsvar med det som står i forslaget til vedtektene, og enhetlig opptreden utad, er det tredje prinsippet for ledelse.

7. Stillinga til reformistiske og revisjonistiske ledere og arbeidere innafor fronten.

Når borgerskapet er i krise, vil de støtte reformistene og revisjonistene. Disse spiller en viktig rolle ved å splitte arbeiderklassen, lede den på avveger og hindre den i å stille seg under m-l ledelse. Og så lenge arbeiderklassen ikke har en enhetlig ledelse, og deler av den stoler på folk som vil forråde revolusjonen, vil revolusjonen ikke bli seierrik. Derfor må vi bekjempe ledelsen og vinne over sympatisørene.

Ergo har disse lederne ingen plass i folkefronten. På det faglige området er de tilhengere av rasjonalisering - altså ingen faglig front. På det anti-imperialistiske området er de agenter for sosialimperialismen - altså ingen anti-imperialistisk front. Noen medlemmer har derimot en plass i fronten.

8. Skal vi arbeide innafor organisasjoner som er leda av reformister og revisjonister? Ja, hvis a) massene er der b) det er mulig å utfolde en kamp som kan stille organisasjonen under vår ledelse c) organisasjonen ikke faller sammen om vi går ut.

9. Partiet må aldri underordnes eller slukes i fronten. Vi må drive sjølstendig agitasjon. Å overlate all agitasjon til fronten er å oppgi agitasjonen, og folk får da inntrykk av at vi er en hjernetrust eller orakler, uten forbindelser med massene. Ingen kadre må bare drive frontarbeid, da blir de brødpolitikere.

Disse farene unngås ved fraksjoner som har studiene som hovedoppgave.

10. Allment om frontarbeid i Norge.

Brennpunktet for motsigelsen mellom arbeid og kapital er der hvor kapitalen setter inn en samla offensiv. På de forskjellige feltene må vi finne fram til hovedmotsigelsen og brennpunktet i denne motsigelsen - det stedet hvor den får sitt konsentrerte uttrykk.

På det faglige område er brennpunktet langsiktig sett rasjonalisering og automasjon. Kortsiktig sett er det momsen, og fra høsten av lønnsoppgjøret. Den fasen som kampen er i, er prega av aksjonsenhet, ikke en organisert fagopposisjon.

I det anti-imperialistiske arbeidet står Vietnamkrigen og NATO i brennpunktet. Fase: Allmenne organisasjoner.

I skolepolitikken er reglementene brennpunktet. Fasen som kampen er i, er ulik de ulike stedene, men har muligens nådd opp til den allmenne organisasjons fase i Oslo.

Lokallaga skal strengt prioritere etter hovedoppgavene. Svake lag og grupper må ikke ta seg vann over hodet, men de sakene som går av seg sjøl uten at vi må bære dem på ryggen, bør vi delta i. Vietnamuker hindrer ikke studiene! (og må ses som agitasjon/propaganda).

VEGGAVISDEBATT.

Alle 400 deltakere på sommerleieren kunne ikke delta i plenumsdebattene. Mange kamerater hadde uløste problemer etter de store debatterne eller ønsket å føre dem videre. Det var også mange viktige politiske spørsmål som ikke kunne tas opp i innledninger eller plenumsdebatter p.g.a. tidsnød. Derfor oppfordret leirledelsen til veggavisdebatt og ei brakke ble stilt til rådighet for dette.

Diskusjonene som ble ført mellom de forskjellige medlemmer på denne måten, var også en viktig del av den politiske skoleringa på leieren, og vi har funnet det riktig å gjengi deler av noen av de viktigste diskusjonene. Emner som i tillegg til de følgende ble ivrig diskutert i veggavisene, var politisk militærnekting, fagkritikk i studentarbeidet, forholdet til NGS, revolusjonær kunst og flere.

Et innlegg peker på hvor viktig det er å åpne for massenes initiativ, erfaringer og kritikk på denne måten:

12/8 FLEETE RUFE (Veggavis).

I Albania blir det sett på som meget alvorlig å ikke svare på kritikk som kommer i veggavisene. Dette gjelder enten man anser kritikken for å være vesentlig eller uvesentlig, riktig eller uriktig. Dersom kritikken ikke blir besvart innen 2 dager, blir den hengt ut på et sentralt, offentlig sted. Man anser det da for å være sannsynlig at det er noe i den.

FLERE VEGGAVISER ER NÅ UBESVART.

De instanser som skulle svare er:

1. Styret.
2. Ordensvernet.

Jeg håper at kameratene i disse instanser (som jeg har full tillit til) vil følge albanernes eksempel og svare snarest mulig selv om de mener at kritikken er uriktig eller uvesentlig.

Tron Ø. A.

De enkelte møtene ble tatt opp til kritisk, politisk vurdering av leirdeltakerne; et eksempel er kritikken av en film om maiopprøret i Frankrike, som ble vist på et internt møte i Arendal:

15/8 MØTET PÅ SAGA KINO (torsdag)

Filmen om hendingene i Frankrike burde ikke vært vist. Som reportasje var den en meget slett film (også fordi den hadde fransk tekst). Filmen viste ikke at det er massene som skaper historia. Den viste ikke hvorfor massene i Frankrike reiste seg til kamp. Den viste ikke nødvendigheten av et revolusjonært parti av marxistisk-leninistisk type. Filmen var nepppe mer interessant enn en rekke avisbilder ville ha vært. Slike filmer skal være pedagogiske- politisk skolerende.

Roger B

15/8 SJØLKRITEIKK

Leirledelsen kom i dag i skade for å stå som framsyner av en film som tross en del bra stoff, hadde en reaksjonær, kontrarevolusjonær tendens. Kontrarevolusjonær, fordi filmen, de få stedene den hadde en en tråd, framstilte trotskister og anarkister som folkets ledere og helter. Dette er en alvorlig politisk feil, men den bør ikke lastes hele leirledelsen. Leirledelsen var nemlig avskåret fra å se forestillingen før framsyninga i "Saga", og var derfor henvist til å handle på råd. Det rådet som ble gitt av undertegnede og andre kamerater, gikk ut på at filmen, tross feil, kunne klippes til å bli brukbar. Undertegnede stod som rådgiver for klippinga, og alle så resultatet. Filmen var ubrukelig og burde ikke vært vist, og det burde bla. jeg ha innsett. Jeg fører derfor fram denne alvorlige sjølkritikken og mener den peker framover slik:

1. Alle kommunister, og særlig folk i ledende organer, må ta alvorlig på oppgavene og ikke slenge "råd" i hytt og vær uten et grundig arbeid.
2. Arbeidet med den politiske kontrollen av slike saker som dette må tas langt mer alvorlig. Vi må ta et fast grep om slik politisk kontroll.

"Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med dårlige vaner og beholde de gode." (Mao Tsetung)

Jeg oppfordrer folk til å føre fram kritikken av den filmen vi så. På den måten kan vi vende en dårlig ting til en god ting, og få et virkelig politisk utbytte av filmen.
Kameratslig helsing Pål St

15/8 OM FILMEN OM MAIOPPRØRET

1. Filmen var feilaktig. Som Roger B i påpeker behandler den hendingene løsrevet fra sammenhengen, på metafysisk vis. Den avslørte ikke hva som hendte, og heller ikke hvorfor det hendte. Den underslo partiets rolle - en av de viktigste erfaringene fra mai-opprøret. Den ga også et feilaktig bilde ved å vise for lite om arbeiderne og tilsvarende for mye om studenter. Slutten var grunnleggende feilaktig. Filmen slutta med borgertog og begravelse av en revolusjonær. Hva er det for slags avslutning på en film som gir seg ut for å være revolusjonær?! Eisensteins film om "Panserkrysseren Potemkin" (skal settes opp på kino i Oslo til høsten!) handler også om et opprør som blei slått ned - en episode fra 1905-revolusjonen i Russland. Men "Potemkin" slutter for opprøret blei knust, og er dermed en oppfordring til revolusjon. Eisensteins film er revolusjonær, i motsetning til filmen vi så i går, som er reaksjonar. (Se også Pål St is sjølkritikk - om trotskister og anarkister.)

Morten F (Teisen SUF)

Politiske debatter fra møtene blei ført videre:

KOMMENTAR TIL KRITIKK MOT UNDERTEGNEDE PÅ FAGOPPOSISJONSMØTET I ARENDAL 15/8

Det blei på bakgrunn av de mangelfulle opplysningene som forelå, slutta at undertegnede hadde et grunnleggende galt syn på betydninga av forbundets hovedoppgave, studienes, forhold til bioppgavene.

Jeg mener at jeg ikke har uttalt meg så tvetydig at det skulle være mulig å trekke en slik slutning av mitt innlegg.

1. Studiene i Porsgrunnslaget gikk vest ved nyttårsskifte. Dette kan på ingen måte føres tilbake til at jeg har arbeidet med faglige spørsmål både før og etter at studiene blei starta.

Hovedfeilen ved Bergens Sps.stud.-opplegget Porsgrunnslaget benyttet seg av er at det ikke var knytta til den materielle virkelighet og såleis virka som teori for teoriens egen skyld. En bedre praksis, særlig på det faglige planet, ville etter mitt syn kunne motvirke at folk ikke forstod hvorfor de studerte. Det at studiene stranda kan derfor med fordel belastes meg og andre som dårlige studieledere, men ikke mitt faglige arbeid.

et blei på siste skolekonferanse samtykka fra skoleleder M: i at vi i Porsgrunn burde få igang ei FNL-gruppe ved gymnaset i Porsgrunn for å fremme rekrutteringa til laget. Det faglige arbeidet har også vært ment å virke rekrutterende, hva er forskjellen?

Da momsaksjonen blei satt igang fikk jeg beskjed fra faglig utvalg v/ V. St: om å kjøre hele Porsgrunnslaget i kampen mot moms. Hvordan legge alt arbeid vekk til fordel for studier og samtidig drive FNL- og antimomsarbeid? Ledende kadre kan ikke ha forstått betydninga av studiene!

Vi har også mot vår vilje fått tilsendt 15-20 eks. av Ungsosialisten som vi har blitt pålagt å selge, hvordan få tid til hovedoppgaven?

Med bistand fra K.Kr n har det lyktes oss å få igang sommerstudier på sentralstyrets nye opplegg. Mens vi holdt på med studiene som forøvrig blei mislykka fikk vi oppfordring om å sparke igang antiNATOarbeidet i distriktet. Hvor er konsekvensen?

er det noe skille mellom hvilke bioppgaver en favoriserer til fordel for hovedoppgava?

30

I antiNATOarbeidet ville jo ikke bare jeg, men hele laget blitt engasjert!

Til spørsmålet om hvorvidt mitt faglige arbeid kan karakteriseres for topp-plansorming eller ikke vil jeg hevde at Gr s påstand om dette skyldtes manglende kjenskap til de konkrete forholda.

Det å bygge opp et sterkt SUF-lag som kunne ha sendt meg til alle avd. innen Bygg i Telemark villo ikke ha hjulpet det minste, i og med at det ikko finnes folk på avd. møtene.

Som uoffisiell redaktør for Bygningsarbeidernes avis og avd. kasserer har jeg et ypperlig utgangspunkt å skaffe tilvoge et messegrunnlag på. (Det som kan synes som topplansorming er derfor bare en måte å skaffe seg en basis i grunnplanet på.)

Per Gj

SVAR TIL GJR 16/8

Utgangspunktet for kritikken til kamerat Gj , og for hans veggavis, er mitt innlegg under debatten om det faglige arbeidet, der jeg hevda at det faglige arbeidet må være underordna studiene - dvs. settes til side til fordel for studiene dersom dette blir nødvendig. Dette var - og er - min vurdering av hva som (bl.a.) er konsekvensen av å ha studiene som hovedoppgave. Denne vurderinga er heilt i tråd med det synet den faglige landskonforansen i Trondheim ga uttrykk for. Dette synet blei imidlertid av kamerat G. på motet i Saga kino karakterisert som forflata og feilaktig.

Å drive studier er ingen lett oppgave, og det er framfor alt ingen snargjort oppgave. Porsgrunnslaget er derfor ikke det oneste laget som har mott vanskeligheter under studiene. Men disse vanskelighetene må vi overvinne. Vi må oppsummere, og starte på nytt igjen om vi skal komme videre.

"Vi er ikke bare i stand til å gjøre feil, men vi kan også lære av våre feil."
Mao Tsetung

Det viser seg i alle tilfelle at før en har fått et fast grep om studiene er det heller ikke mulig å gjøre en tilfredstillende jobb på de andre arbeidsfelt.

"Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringen er nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Loser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke være istand til å løse noen av sine politiske oppgaver."
Mao Tsetung

Dette mener jeg også har vist seg konkret i Porsgrunn: kamerat G. er sikkert enig i at det ikke kan pekes på gode resultater på noen av de tre områdene han nevner i veggavisen: FNL-arbeid, anti-moms aksjoner, anti-NATO-arbeid. Dette er etter min oppfatning ingen tilfældighet. En kan ikke vente å mobilisere massene på en målretta og handlekraftig måte uten å ha en organisert kjerne av skolerte kadre som kan gå i spissen og lede. Kaderutviklinga blir derfor det sentrale, og studiene er ei forutsetning for dette.

Om Porsgrunnslaget har dårlig arbeidskapasitet i den nåværende situasjonen, så er det dette som må prioriteres foran alt annet. For det tas et fast grep om studiene, er også kamerat G.s faglige arbeid på lengre sikt verdiløst. Dersom det ikke i en kort overgangsperiode blir nødvendig å redusere bl.a. den faglige aktiviteten for å klare dette, så er det utmerket.

Ellers har kamerat G. rett i at ledende kadre (sentrale organer) må kunne kritiseres for ikke tidligere å ha skjont fullt ut hva det innebærer å sette studiene som hovedoppgave.

31

Men: det er nettopp for å rette på dette at vi må framføre kameratelig kritikk av lag og medlemmer som vi meiner prioriterer arbeidet sitt på en feilaktig måte.

Sigmund G.

En viktig del av veggavisdebatten dreide seg om konkret kritikk av disiplinen. Denne debatten kan vel oppsummeres som kritikk av en liberalistisk arbeidsstil. Det ble tatt opp i hvert enkelt tilfelle der noen av deltakerne saboterte vedtak fra almannamøtene eller innledelsen, og kritikken var som regel ikke generell, men ga slike eksempler at det var mulig å få rettet på manglene. Bl.a. blei det kritisert at noen kamerater holdt seg borte fra møtene uten grunn, bare fordi de innbilte seg at de hadde så god greie på de emnene som var oppe. Vi kan ikke utforme ei korrekt politisk linje uten å ha undersøkt forholda omkring oss, derfor hadde alle deltakerne på sommerleiren, også de mest erfarne og skolelerte, mye å lære av innledninger og plenumsdebatter om forbundets holdning. Det enstemmige vedtaket fra leirens første almannamøte, om at oppmøte til alle hoveddiskusjonene var obligatorisk, var et riktig vedtak.

I veggavisdebatten var det også høve til å ta opp politisk debatt om andre sider ved forbundets politikk enn de som ellers blei drøfta på møtene:

FASCISME?

13/8

I Klassekampen og andre norske m-l-skrifter er det etter min mening feilaktig overdreven bruk av uttrykket "fascisme". Det går inflasjon i uttrykket, og saklig begrunnelse for å bruke det, finner jeg sjelden. F.eks. har preket om "fascistisk diktatur over sovjetfolket" støtt potensielle bra folk fra oss og over til revisjonistene og andre revisjonister (bl.a. RTL, B. i o.l.) Nils Holmberg brukte bare uttrykk som "statskapitalisme", "byråkratisme" osv. Folk flest forbinder fascisme med Hitler o.a., og for mange er det et for langt sprang til dem SUF kaller fascister.

P.Ø. Drammen SUF

TIL "FASCISME"

15/8

For det første mener vi at kameratene fra Drammen tar feil når de hevder at potensielle SUFere er blitt frastøtt av vår bruk av ordet "fascisme". Vi skal ikke løpe omkring og godta borgerskapets definisjon av fascisme. Vi skal som marxist-leninister bruke det på en nøyaktig, vitenskapelig måte. Dessuten burde bl.a. agitasjonsdagen i Arendal ha lært oss at folket skjønner mye mer enn borgerskapet våger å tro. Vi slår fast følgende fakta om Sovjetunionen: Den økonomiske basis har utvikla seg til å bli statskapitalistisk. Det nye byråkrat-borgerskapet har tatt makta over statsapparatet og innført sitt eget diktatur som de kaller "hele folkets stat". Dette diktaturet utøves i første rekke gjennom partiet. Derfor har den herskende klassen drevet utrenskninger av ærlige kommunister på alle plan i partiet og bl.a. i fagbevegelsen for å erstatte dem med sine egne trofaste lakeier. Dermed har den herskende klassen tilkjempet seg makten over alle organisasjoner og andre deler av samfunnet. Sovjetunionen er altså ikke et borgerlig demokrati, men en ettpartistat der folket til og med mangler de formelle rettigheter som finnes i det borgerlige demokratiet. Kamerat Dimitrov sier: "Fascismens utvikling og selve det fascistiske diktatur antar i de forskjellige land forskjellige former, alt etter de historiske, sosiale og økonomiske forhold, alt etter vedkommende lands nasjonale særegenheter og internasjonale stilling". Idet siste har vi også sett at fascismen

- 32 -

i USSR antar reine rasistiske trekk. Det gir seg særlig utslag i forholdet til Kina. Et politbyråmedlem har uttalt til Humphry at "våre to land har ikke like sosiale systemer, men vi må stå sammen mot den gule fare."

T. Va. n. A. Sr e. S. Ho r. A. Le . S. L e.
Alle fra Bergen SUF.

TIL FASCISME.

16/8

Jeg takker kameratene fra Bergen for deres svar, men vil føye til noen kommentarer og gjøre det klarere hva min kritikk går ut på. For det første: Det er riktig som kameratene hevder: Det er fascismen som råder i Sovjet i dag. Den adskiller seg bare fra Hitler-fascismen i formen. Men hva som er viktigere: Kameratene fra Bergen har funnet fram til denne sannhet etter en grundig marxist-leninistisk analyse, de har gjendrevet revisjonistisk-borgerlig svada med ugjendrivelige fakta. Dermed reduseres ikke denne sannhet til en løselig framkastet påstand, hvilket er den grunnleggende feilen jeg konkret kan påvise

(fortsetter neste side)

33

er begått. Enkelte kamerater og enkelte artikler i norsk m-l-litteratur grunngir nemlig ikke sine påstander om fascisme, men de sleng dem fram og opp i trynet på folk som om de skulle være selvfølge-ligheter. Konkrete resultater ser vi f.eks. av reaksjonene på brosjyra om "fascisme i skolen". I Drammen har også en proletær, klassebevisst, men lite skolert kamerat blitt støtt over fra oss og til Bjørns "MAG". Ved siden av at kameraten sto isolert, må påstander i "Klassekampen" om "fascistisk diktatur over Sovjet-folket" ta skylda. Jeg vil derfor råde kameratene i SUF(m-l) om å bruke uttrykket fascisme noe mindre og da sjølsagt med konkret dekning for ordene sine, dvs. at om de ikke har drevet undersøkelser og studium av fascismen i dens forskjellige utgaver og former, bør de heller holde kjeft.

Petter Ø

Drammen SUF.

Svar til kamerat Ø. 16/8

I. Svaret fra "Bergen" til kamerat Ø. er riktig, men noe ufullstendig. Hovedfeilen ved kamerat Øs innlegg er at kritikken ikke er konkret, at "Klassekampen" løselig kritiseres for "overdrevent bruk" av uttrykket fascisme, for "inflasjon i uttrykket", for at "det støter potensielt bra folk fra seg", uten å vurdere om uttrykket er i overensstemmelse med de virkelige forhold. "Hva folk mener" og ikke virkeligheten blir dermed avgjørende for hvilke begrep vi skal bruke. Et slikt resonnement er opportunistisk.

II. I svaret på Bergensinnlegget sier kamerat Ø. seg enig i at Sovjetunionen er fascistisk, men mener dette blir for dårlig underbygd i Klassekampen. Til tross for denne enighet i sak, konkluderer han med, på samme abstrakte måte, at uttrykket må brukes "mindre". Han erkjenner de faktiske forhold, men unnlater å kalle tingene ved deres rette navn. Dette er en klarere form for opportunisme.

III. Det er riktig som kamerat Ø. påpeker, at begrepet fascisme og fascismens ulike former bør utdypes og analyseres grundigere enn vi hittil har gjort. Dette gjelder også andre saker klassekampen gjør det nødvendig for oss å ta opp. I dette arbeidet må m-l'ere bruke de begrepene den vitenskapelige sosialismen har utvikla, også i de tilfeller hvor vår analyse ikke ennå er fullkommen. I tillit til massene må vi resolutt bruke de rette betegnelser på alle fiender av folket.

Svein Moen, Liv Sissel G., Brigit K.

LANGT HÅR OG PRAKSIS. 13/8

I det siste halve året har stadig flere kamerater kvitta seg med ekstremt langt hår. Dette skyldes at de har nådd et høgre politisk nivå. Særlig praksis har vist hvor feilaktig det er å ha et utseende som får arbeidsfolk til å ta avstand fra en.

Det er med beklagelse at vi på sommerleiren i år møter kamerater som i utseende ikke skiller seg fra hippier annet enn ved et Mao-merke. Kamerat Ø. sin oppfordring til folk om å se skikkelige ut under aksjonen i Arendal i morra er ikke uttrykk for moralisme, men bygger på de erfaringene vi har høstet gjennom alle våre aksjoner. For å gjøre aksjonen mest mulig vellykka oppfordrer vi kamerater med ekstremt langt hår til å stusse seg (mange jenter i leiren er flinke med saks).

Dersom vi skal bli tatt seriøst av arbeidsfolk, må vi også ta arbeidsfolks oppfatninger av oss seriøst.

Tom S. id, Erik N.

OM FOTOGRAFERING PÅ LEIREN. 15/8

Innlegget til A.J. om revolusjonær årvåkenhet er utmerket, bortsett fra at det mangler et vesentlig punkt, nemlig spørsmålet om fotografering på leiområdet. Dette at mange kamerater går rundt og fotograferer grupper og enkelt personer er kanskje enda farligere enn å henge opp navnelister i korridorer og på vegger, sjøl om dette også sjølsagt må unngås.

Dersom disse bildene blir spredt rundt om i kameratenes album eller blir liggende og slenge rundt omkring, utgjør de i seg sjøl et meget brennbart materiale (eks: ved husundersøkelse etc.). Videre, dersom vi har allment fotoforbud vil eventuelle agenter som likevel fotograferer bli avslørt øyeblikkelig.

Per B. e, Bjørn N. i.

12/8

1. Forslag: Forandring av forbundets navn til SUF(ml).

Begrunnelse: a) Forbundet vil få en ny plattform og tillemper en ny organisasjonsform (dem. sentr.) som skiller SUF fra alle andre såkalte revolusjonære organisasjoner.

b) Marxist-leninistene i SUF i Danmark er kasta ut av organisasjonen. Det danske SUF er ikke lenger vår broderorganisasjon, men en høyre-revisjonistisk, trotskistisk organisasjon. La oss ikke forvirre massene ved å bruke samme navn som den danske org.

2. Forslag: Organisasjonen må slutte å bruke SUF-nåla.

Begrunnelse: La oss ikke gjøre det lett for klassefienden. Det er ingen sak å ta kadrene våre i en kritisk situasjon ved å plukke opp folk med SUF-nåler.

b) Folk som likevel vil gi uttrykk for sin politiske mening ved å gå med merker, kan gå med Mao-merke. Det er så mange sympatisører som går med Mao-merke at risikoen er mindre her.

c) SUF-nåla er den samme som det danske SUF bruker.

Terje W. i, Alf L. , Tron Ø .

Leirledelsen oppfordra deltakerne til å komme med kritikk av leiren, organisering og gjennomføring. Den beste av denne kritikken var konkret og målretta, tok opp tydelige eksempler, og kom med forslag til forbedringer. Et eksempel på slik kritikk:

15/8

Vi meiner det burde vært lagt større vekt på arbeidet i studiegruppene. Studiegruppene kunne fungert som diskusjonsheter etter innleingene til kveldsmøtene, med en etterfølgende plenumsdebatt.

1. Det er sjølsagt umulig for alle å ta ordet i plenumsdebattene.

2. Spørsmål, usikkerhet o.l. kommer lettere fram i små grupper enn i store forsamlinger.

Sommerleiren er det forum som samler flest medlemmer av forbundet. Derfor er det av grunnleggende betydning at debattene blir breiest mulig.

Bente L i, Ragni P , Halfdan R (Oslo)

Vi vil slutte med en oppfordring fra Roger B. som kom fram i vegg-avisdebatten, en oppfordring som også gjelder andre av Forbundets medlemmer enn de som var på leiren:

LEIRKRITIKK - ETTERARBEID 15/8

Etter hva jeg kan se av programmet, har sommerleirkomiteen ikke avsett et møte for kritikk av leiren på programmet. Kanskje burde det ha vært arrangert et slikt, men i alle fall.

Alle som har deltatt på sommerleiren bør komme sammen lagsvis etter leiren, drøfte hva en har fått ut av den, og komme med kritikk og forslag (teknisk/organisatorisk og politisk). Hvis dette er av noen verdi (noe det sikkert vil være) bør det sendes inn til Sentralstyret. Leiren i år har vært bra. Neste leir skal bli bedre.

SETT MAO TSE TUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!